Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 14. apríla 2011 [1]

Spojené veci C-191/09 P a C-200/09 P

Rada Európskej únie (C-191/09 P),
Európska komisia (C-200/09 P)
proti
Interpipe Niko Tube,

Interpipe NTRP

„Odvolanie — Spoločná obchodná politika — Dumping — Nariadenie (ES) č. 384/96 — Článok 2 ods. 10, článok 3 ods. 2, článok 18 ods. 3 a článok 19 ods. 3 — Porovnanie normálnej hodnoty a vývoznej ceny — Úprava — Právo na obhajobu — Dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom v Chorvátsku, Rumunsku, Rusku a na Ukrajine — Nariadenie (ES) č. 954/2006 — Spolupráca výrobného odvetvia Únie — Používanie dôverných údajov“

Obsah

I – Úvod 4

II – Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnutý rozsudok 4

III – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania 6

IV – Analýza 7

A – O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach Súdu prvého stupňa, ktoré sa týkajú úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia 8

1. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými je postihnuté uplatnenie judikatúry týkajúcej sa koncepcie jedného hospodárskeho subjektu na základe analógie 8

a) Tvrdenia účastníkov konania 8

b) Analýza 9

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnom právnom posúdení pri stanovení dôkazného bremena týkajúceho sa splnenia podmienok uplatnenia úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia 13

a) Argumentácia účastníkov konania 13

b) Analýza 13

3. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na prekročení hraníc súdneho preskúmania ... 14

a) Argumentácia účastníkov konania 14

b) Analýza 15

B – O treťom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnych právnych posúdeniach pri uplatnení článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, pokiaľ ide o transakcie týkajúce sa rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube uskutočnené spoločnosťou SEPCO 19

1. Argumentácia účastníkov konania 19

2. Analýza 20

C – O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach pri konštatovaní porušenia práva na obhajobu žalobcov v prvostupňovom konaní v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia 21

1. Argumentácia účastníkov konania 21

2. Analýza 22

D – O prvých dvoch dôvodoch vzájomného odvolania podaného spoločnosťami Niko Tube a NTRP 25

1. O prvom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť údajne postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa výpočtu normálnej hodnoty 26

a) Podstatné okolnosti predchádzajúce sporu, ktoré sa týkajú rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4 26

b) O piatich častiach prvého dôvodu vzájomného odvolania 28

c) O prvých dvoch častiach založených na porušení práva na obhajobu a na prekročení hraníc súdneho preskúmania 28

i) Argumentácia účastníkov konania 28

ii) Analýza 28

d) O tretej časti založenej na nevyjadrení sa k žalobnému dôvodu 29

i) Argumentácia účastníkov konania 29

ii) Analýza 30

e) O štvrtej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení povinnosti náležitej starostlivosti 30

i) Argumentácia účastníkov konania 30

ii) Analýza 30

f) O piatej časti založenej na skreslení jasného významu dôkazov 32

i) Argumentácia účastníkov konania 32

ii) Analýza 32

2. O druhom dôvode vzájomného odvolania založenom na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť údajne postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa pri určovaní ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie 33

a) Úvodné úvahy 33

b) O ôsmych častiach druhého dôvodu vzájomného odvolania založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť postihnuté posúdenie údajného porušenia článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia 34

i) Podstatné okolnosti predchádzajúce relevantným aspektom sporu a úvahy Súdu prvého stupňa 34

ii) Argumentácia účastníkov konania 36

iii) Analýza 37

– O prvých dvoch častiach 37

– O ostatných častiach v rozsahu, v akom sa týkajú prepojených spoločností uvedených v bode 111 napadnutého rozsudku 38

– O výhradách týkajúcich sa spoločnosti Productos Tubulares 39

– O výhradách týkajúcich šiestich spoločností prepojených so spoločnosťou Dalmine 40

– O výhradách týkajúcich sa spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo 40

c) O dvoch častiach druhého dôvodu vzájomného odvolania založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť postihnuté posúdenie údajného porušenia článku 19 ods. 3 základného nariadenia 41

i) Argumentácia účastníkov konania 41

ii) Analýza 42

V – O žalobe pred Súdom prvého stupňa 44

VI – O trovách 45

VII – Návrh 45

I – Úvod

1. Svojimi odvolaniami Rada Európskej únie (C-191/09 P) a Európska komisia (C-191/09 P) navrhujú, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 10. marca 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP/Rada (ďalej len „napadnutý rozsudok“)[2], v rozsahu, v akom tento rozsudok zrušil článok 1 nariadenia Rady (ES) č. 954/2006 z 27. júna 2006, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo ocele s pôvodom v Chorvátsku, Rumunsku, Rusku a na Ukrajine, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania a preskúmania uplynutia platnosti antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku, a ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku a v Chorvátsku a na Ukrajine[3] (ďalej len „sporné nariadenie“).

2. Interpipe Niko Tube (ďalej len „Niko Tube“) a Interpipe NTRP (ďalej len „NTRP“) vo svojom vyjadrení k odvolaniam podali vzájomné odvolanie v súlade s článkom 116 rokovacieho poriadku Súdneho dvora v rozsahu, v akom Súdny dvor zamietol ich návrhy.

II – Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnutý rozsudok

3. Niko Tube a NTRP sú dve ukrajinské spoločnosti vyrábajúce bezšvíkové rúry a rúrky. Sú prepojené s dvomi spoločnosťami zaoberajúcimi sa predajom, a to SPIG Interpipe (ďalej len „SPIG“) so sídlom na Ukrajine a SEPCO so sídlom vo Švajčiarsku.

4. Na základe podnetu Komisia začala v marci 2005 uplatňovať antidumpingový postup pri dovoze istých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele s pôvodom najmä na Ukrajine.

5. Prešetrovanie dumpingu a z neho vyplývajúcej ujmy sa týkalo obdobia od 1. januára 2004 do 31. decembra 2004. Preskúmanie trendov súvisiacich s vyhodnotením ujmy pokrývalo obdobie od 1. januára 2001 do 31. decembra 2004.

6. Vzhľadom na vysoký počet výrobcov Spoločenstva Komisia v súlade s článkom 17 nariadenia Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva[4], zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 461/2004 z 8. marca 2004[5] (ďalej len „základné nariadenie“) vybrala pre potreby prešetrovania vzorky piatich výrobcov Spoločenstva. V pôvodnom zložení vzorka zahŕňala nasledujúcich päť výrobcov Spoločenstva: Dalmine SpA (ďalej len „Dalmine“), Benteler Stahl/Rohr GmbH, Tubos Reunidos SA (ďalej len „Tubos Reunidos“), Vallourec & Mannesmann France SA, V&M Deutschland GmbH. Keďže sa spoločnosť Benteler Stahl/Rohr GmbH rozhodla nespolupracovať, Komisia ju nahradila spoločnosťou Rohrwerk Maxhütte GmbH.

7. Listami zo 6. júna a 14. júla 2005 Niko Tube a NTRP, ako aj SPIG a SEPCO zaslali Komisii svoje odpovede na antidumpingové dotazníky. Overovacie návštevy v priestoroch spoločností Niko Tube a NTRP, ako aj spoločnosti SPIG sa konali od 17. do 26. novembra 2005.

8. Dňa 27. februára 2006 Komisia zaslala spoločnostiam Niko Tube a NTRP prvý dokument o konečnom poskytnutí informácií, obsahujúci podrobný opis skutkových okolností a dôvodov, pre ktoré navrhovala prijatie konečných antidumpingových opatrení.

2 — T-249/06, Zb. s. II-383.

3 — Ú. v. EÚ L 175, s. 4.

4 — Ú. v. ES L 56, 1996 s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45.

5 — Ú. v. EÚ L 77, s. 12; Mim. vyd. 11/010, s. 150.

9. Listom z 22. marca 2006 Niko Tube a NTRP oficiálne spochybnili závery Komisie vyjadrené v prvom dokumente o konečnom poskytnutí informácií. Tvrdili, že Komisia nesprávne zohľadnila údaje týkajúce sa výrobkov, ktoré oni nevyrábali, že porovnala normálnu hodnotu s vývoznou cenou na rôznych úrovniach obchodovania, čo je nezlučiteľné s článkom 2 ods. 10 prvého pododseku základného nariadenia, a že tým, že SEPCO považovala za dovozcu a jeho vývoznú cenu stanovila jej vytvorením, porušila článok 2 ods. 9 uvedeného nariadenia.

10. V nadväznosti na dve vypočutia za prítomnosti spoločností Niko Tube a NTRP a následné kontakty s týmito spoločnosťami Komisia dňa 24. apríla 2006 prijala druhý dokument o konečnom poskytnutí informácií. V tomto dokumente Komisia zamietla žiadosť o vyňatie určitých výrobkov, ktoré Niko Tube a NTRP nevyrábajú, konkrétne výrobkov patriacich pod kontrolné číslo výrobkov (ďalej len „KČV“) KE4, z výpočtu normálnej hodnoty. Pristúpila k úprave predajných cien SEPCO, nie však na základe článku 2 ods. 9 základného nariadenia, ale na základe článku 2 ods. 10 písm. i) uvedeného nariadenia. Komisia napokon v tomto dokumente poskytla informácie týkajúce sa spolupráce výrobného odvetvia Únie.

11. Faxom z 26. apríla 2006 spoločnosti Niko Tube a NTRP pripomenuli Komisii, že údaje poskytnuté v odpovedi na antidumpingový dotazník a overené úradníkmi Komisie preukazujú, že rúry určené pre jadrovú energetiku patriace pod KČV KE4 ich spoločnosti nevyrábali.

12. Tieto spoločnosti predložili Komisii svoje úplné pripomienky k druhému dokumentu o konečnom poskytnutí informácií listom zo 4. mája 2006.

13. Dňa 7. júna 2006 Komisia prijala a uverejnila svoj návrh konečného antidumpingového nariadenia.

14. Faxom doručeným spoločnostiam Niko Tube a NTRP 26. júna 2006 o 19.06 hod. Komisia odpovedala na tvrdenia predložené týmito spoločnosťami vo faxe z 26. apríla 2006 a liste zo 4. mája 2006, s výnimkou tvrdenia týkajúceho sa nedostatku spolupráce výrobného odvetvia Spoločenstva. Listom zaslaným spoločnostiam Niko Tube a NTRP 16. júna 2006, ktorý im bol doručený 27. júna 2006, Komisia odpovedala na ich poznámky týkajúce sa účasti výrobného odvetvia Spoločenstva na konaní.

15. Dňa 27. júna 2006 prijala Rada sporné nariadenie.

16. Rada týmto nariadením uložila antidumpingové clá vo výške 25,1 % na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo z ocele spoločností Niko Tube a NTRP.

17. Spoločnosti Niko Tube a NTRP podali na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť proti spornému nariadeniu.

18. Na podporu svojho návrhu na zrušenie uviedli žalobcovia v prvostupňovom konaní šesť žalobných dôvodov, ktorých preskúmanie Súd prvého stupňa preskupil v závislosti od skutočností, ku ktorým sa vzťahovali, do piatich nasledujúcich častí:

— O výpočte normálnej hodnoty,

— O dôsledkoch neexistencie odpovedí na dotazník zo strany spoločností prepojených na výrobcov Spoločenstva,

— O úprave predajných cien SEPCO,

— O ponuke záväzku žalobcov (v prvostupňovom konaní),

— O posudzovaní predajných výdavkov, administratívnych nákladov a ostatných všeobecných výdavkov SPIG.

19. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zamietol väčšinu žalobných dôvodov uvedených žalobcami v prvostupňovom konaní.

20. Prijal však, pokiaľ ide o transakcie týkajúce sa rúrok vyrobených spoločnosťou NTRP časť štvrtého žalobného dôvodu uvedeného žalobcami v prvostupňovom konaní založenú na existencii zjavne nesprávneho posúdenia pri uplatnení článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia v rozsahu, v akom Rada vykonala úpravu vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO.

21. Pokiaľ ide o dvoch žalobcov v prvostupňovom konaní, Súd prvého stupňa tiež vyhovel časti uvedeného šiesteho žalobného dôvodu založenej na porušení práva na obhajobu v rámci uplatnenia uvedenej úpravy.

22. Súd prvého stupňa teda zrušil článok 1 sporného nariadenia v rozsahu, v akom antidumpingové clo stanovené na vývozy výrobkov vyrábaných žalobcami v prvostupňovom konaní do Európskeho spoločenstva presahuje výšku cla, ktoré by sa uplatnilo v prípade, ak by sa neuskutočnila úprava vývoznej ceny vykonaná vzhľadom na províziu v prípade, keď sa predaj uskutočnil prostredníctvom prepojeného obchodníka SEPCO.

III – Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

23. Dňa 27. mája 2009 podala odvolanie proti napadnutému rozsudku Komisia a 29. mája 2009 podala odvolanie proti napadnutému rozsudku Rada.

24. Uznesením predsedu Súdneho dvora z 15. júla 2009 boli obe veci spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku.

25. Komisia svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa jednak zrušil článok 1 napadnutého nariadenia a jednak rozhodol, že Rada znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť jednu štvrtinu trov konania vynaložených žalobcami v prvostupňovom konaní,

— zamietol žalobu v plnom rozsahu,

— uložil žalobcom v prvostupňovom konaní povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania a konania pred Súdom prvého stupňa.

26. Komisia svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil bod 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku,

— zamietol žalobu v plnom rozsahu,

— zaviazal žalobcov v prvostupňovom konaní na náhradu trov vzniknutých Komisii v rámci tohto odvolacieho konania.

27. Spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojich vyjadreniach k odvolaniu navrhujú, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie Rady, keďže je čiastočne neprípustné a v každom prípade úplne neopodstatnené,

— zamietol odvolanie Komisie, keďže je čiastočne neprípustné a v každom prípade úplne neopodstatnené,

— potvrdil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom vyhovuje žalobným dôvodom žalobcov v prvostupňovom konaní a v rozsahu, v akom ruší sporné nariadenie v rozsahu, v akom antidumpingové clo stanovené na vývozy výrobkov vyrábaných spoločnosťami Niko Tube a NTRP do Európskeho spoločenstva presahuje výšku cla, ktoré by sa uplatnilo v prípade, ak by sa neuskutočnila úprava vývoznej ceny vykonaná vzhľadom na províziu v prípade, keď sa predaj uskutočnil prostredníctvom prepojeného obchodníka SEPCO,

— zachoval uloženie náhrady trov konania v napadnutom rozsudku a zaviazal Radu na náhradu trov, ktoré žalobcom v prvostupňovom konaní vznikli v konaní pred Súdnym dvorom v súvislosti s odvolaním Rady,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov, ktoré žalobcom v prvostupňovom konaní vznikli v konaní pred Súdnym dvorom v súvislosti s odvolaním Komisie. Komisia bude v každom prípade povinná znášať svoje vlastné trovy konania, ako aj nahradiť trovy konania, ktoré žalobcom v prvostupňovom konaní vznikli v súvislosti s odpoveďou pred Súdnym dvorom, keďže sa rozhodla podať proti napadnutému rozsudku iné odvolanie, hoci mohla byť vypočutá súčasne, ak by v prejednávanej veci zostala ako vedľajší účastník konania. Trovy konania, ktoré Komisii vznikli v súvislosti s konaním pred Súdnym dvorom, musí v každom prípade znášať samotná Komisia.

28. Vo svojom vzájomnom odvolaní spoločnosti Niko Tube a NTRP navrhujú, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa nezrušil sporné nariadenie v celom jeho rozsahu a v rozsahu, v akom zaviazal žalobcov v prvostupňovom konaní, aby znášali tri štvrtiny trov konania, ktoré im vznikli v konaní pred Súdom prvého stupňa,

— s konečnou platnosťou rozhodol v prejednávanej veci a zrušil sporné nariadenie v plnom rozsahu,

— zaviazal Radu a Komisiu, aby znášali svoje vlastné trovy konania, ako aj nahradili trovy konania, ktoré žalobcom v prvostupňovom konaní vznikli v konaní pred Súdom prvého stupňa a v rámci týchto konaní pred Súdnym dvorom.

29. Vo svojich odpovediach na vzájomné odvolanie Rada a Komisia navrhujú, aby Súdny dvor:

— zamietol vzájomné odvolanie,

— subsidiárne vrátil vec Súdu prvého stupňa,

— zaviazal žalobcov v prvostupňovom konaní na náhradu trov vzájomného odvolacieho konania.

30. Účastníci konania boli vypočutí počas pojednávania pred Súdnym dvorom 18. novembra 2010.

IV – Analýza

31. Na podporu svojho odvolania uvádza Rada sedem odvolacích dôvodov. Prvé štyri odvolacie dôvody sa týkajú posúdenia Súdu prvého stupňa uvedeného v bodoch 177 až 187 napadnutého rozsudku v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, ako aj v dôsledku toho posúdenia vykonaného v bodoch 196 a 197 napadnutého rozsudku. Tieto odvolacie dôvody sú v podstate zhodné s prvými tromi odvolacími dôvodmi uvedenými Komisiou na podporu jej vlastného odvolania. Bude preto vhodné preskúmať ich spoločne.

32. Keďže spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojom vzájomnom odvolaní kritizujú aj to, že Súd prvého stupňa čiastočne zamietol ich žalobný dôvod v prvostupňovom konaní týkajúci sa uplatnenia článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, navrhujem preskúmať tretí dôvod ich odvolania ihneď po preskúmaní dôvodov hlavných odvolaní, ktoré sa vzťahujú k tomuto ustanoveniu.

33. V hlavnom odvolaní Rada uvádza tri ďalšie odvolacie dôvody založené na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorých sa mal dopustiť Súd prvého stupňa v bodoch 202 až 211 napadnutého rozsudku, keď konštatoval, že právo žalobcov v prvostupňovom konaní na obhajobu nebolo v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia rešpektované. Tieto odvolacie dôvody je možné analyzovať spoločne so štvrtým odvolacím dôvodom uvedeným Komisiou, ktorým kritizuje tie isté body napadnutého rozsudku.

34. Nakoniec preskúmam dva prvé dôvody vzájomného odvolania uvedené spoločnosťami Niko Tube a NTRP, ktoré sa vzťahujú na iné posúdenia Súdu prvého stupňa než na posúdenia týkajúce uplatnenia článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

A – *O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach Súdu prvého stupňa, ktoré sa týkajú úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia*

35. Tieto odvolacie dôvody sa týkajú troch aspektov odôvodnenia Súdu prvého stupňa. Po prvé Rada a Komisia Súdu prvého stupňa vytýkajú, že na základe analógie uplatnil judikatúru týkajúcu sa koncepcie jedného hospodárskeho subjektu rozvinutého v súvislosti s výpočtom normálnej hodnoty. Po druhé sa domnievajú, že Súd prvého stupňa nesprávne uložil týmto dvom inštitúciám povinnosť predložiť dôkaz o tom, že podmienky uplatnenia článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia boli splnené. Nakoniec po tretie Rada a Komisia Súdu prvého stupňa vytýkajú, že prekročil hranice svojho súdneho preskúmania.

1. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými je postihnuté uplatnenie judikatúry týkajúcej sa koncepcie jedného hospodárskeho subjektu na základe analógie

a) Tvrdenia účastníkov konania

36. Rada a Komisia Súdu prvého stupňa vytýkajú, že sa v bode 177 napadnutého rozsudku domnieval, že ustálená judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa zohľadnenia existencie jedného hospodárskeho subjektu, ktorá je relevantná pre výpočet normálnej hodnoty, sa na základe analógie použije v rámci výpočtu vývoznej ceny. Podľa týchto inštitúcií sú výpočet normálnej hodnoty, určenie vývoznej ceny a ich porovnanie upravené súborom odlišných predpisov, z ktorých každý sa musí dodržiavať samostatne. Koncept jedného hospodárskeho subjektu sa týka výlučne určitých osobitných situácií na vnútornom trhu vývozcov. Je teda relevantný len v rámci výpočtu normálnej hodnoty. Podľa Komisie toto posúdenie potvrdzuje judikatúra Súdneho dvora, na ktorú Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku neodkázal.

37. Rada a Komisia tiež poukazujú na vnútorné nezrovnalosti v odôvodnení Súdu prvého stupňa, keď v bode 177 napadnutého rozsudku uvádza analogické uplatnenie koncepcie jedného hospodárskeho subjektu na výpočet vývoznej ceny, hoci sa spor, ktorý mu bol predložený, týka úpravy vykonanej po výpočte uvedenej ceny.

38. Vzhľadom na tieto úvahy Rada a Komisia rovnako tak tvrdia, že Súd prvého stupňa mal vysvetliť dôvody. pre ktoré sa domnieval, že koncept jedného hospodárskeho subjektu je na základe analógie uplatniteľný v súvislosti s určením vývoznej ceny.

39. Spoločnosti Niko Tube a NTRP predovšetkým tvrdia, že tento odvolací dôvod je neprípustný, keďže Rada a Komisia už mali príležitosť napadnúť relevantnosť použitia koncepcie jedného hospodárskeho subjektu pred Súdom prvého stupňa.

40. Ďalej čo sa týka veci samej, Niko Tube a NTRP sa domnievajú, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že koncept jedného hospodárskeho subjektu je relevantný v rámci určenia vývoznej ceny pred a po úprave vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. Otázka existencie kontroly a rozdelenia výrobných činnosti v rámci skupiny z právneho hľadiska samostatných subjektov, a teda otázka existencie jedného hospodárskeho subjektu sa obmedzuje na konštatovanie hospodárskej reality, čiže na opis príslušných úloh a funkcií samostatných prepojených subjektov. V rozsahu, v akom Súd prvého stupňa uznáva, že určenie normálnej hodnoty a určenie vývoznej ceny sú upravené odlišnými osobitnými predpismi, je podľa týchto spoločností normálne, aby sa „analogicky" uplatnila koncepcia, podľa ktorej rozdelenie činností nebráni tomu, aby dotknuté subjekty vytvorili jeden hospodársky subjekt. Okrem toho skutočnosť, že existencia jedného hospodárskeho subjektu môže mať odlišný vplyv podľa toho, či ide o určenie normálnej hodnoty alebo o určenie vývoznej ceny, nebráni širšiemu uplatneniu ustálenej judikatúry týkajúcej sa tejto koncepcie, ktorý Súdny dvor dodnes preskúmal len v rámci niektorých sporov.

b) Analýza

41. Na úvod sa domnievam, že neprípustnosť vznesenú Spoločnosťami Niko Tube a NTRP treba zamietnuť. Skutočnosť, že Rada a Komisia sa mohli prípadne vyjadriť k relevantnosti uplatnenia koncepcie jedného hospodárskeho subjektu v rámci veci predloženej Súdu prvého stupňa, ich nijako nezbavuje možnosti napadnúť posúdenia uvedené v napadnutom rozsudku, ktoré tento súd v tejto súvislosti vykonal. Navyše nikde v tomto rozsudku sa neuvádza, že by obe tieto inštitúcie súhlasili s uplatnením uvedenej koncepcie v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

42. Pokiaľ ide o vec samú, treba predovšetkým pripomenúť, že podľa článku 1 ods. 2 základného nariadenia výrobok sa považuje za dumpingový, ak je jeho vývozná cena do Európskej únie nižšia ako porovnateľná cena podobného výrobku pri bežnom obchodovaní, stanovená pre vyvážajúcu krajinu.

43. Podľa základného nariadenia dumpingové rozpätie je suma, o ktorú normálna hodnota presahuje vývoznú cenu. Určenie existencie dumpingu teda vychádza zo spravodlivého porovnania medzi normálnou hodnotou založenou na cenách, ktorú sú zaplatené alebo majú byť zaplatené nezávislým odberateľom v krajine vývozu v bežnom obchodnom styku, a vývoznou cenou, teda cenou skutočne zaplatenou alebo cenou, ktorú je potrebné zaplatiť za výrobok predaný na vývoz do Únie.

44. V zmysle článku 2 ods. 10 tohto nariadenia sa spravodlivé porovnanie uskutoční na tej istej úrovni obchodovania a vo vzťahu k predaju uskutočnenému, pokiaľ je to možné, v rovnakom čase a s náležitým prihliadnutím na ostatné rozdiely, ktoré ovplyvňujú porovnateľnosť cien. Tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, to isté ustanovenie základného nariadenia stanovuje, že sa prihliadne vo forme úprav v každom prípade, podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie.

45. Medzi faktormi, na základe ktorých je možné vykonávať úpravy, sú faktory uvedené v článku 2 ods. 10 písm. i) uvedeného nariadenia pod názvom „Provízie". V zmysle tohto ustanovenia „vykoná sa úprava kvôli rozdielom v províziách zaplatených vo vzťahu k zamýšľanému predaju. Pojem ‚provízia' znamená aj prirážku, ktorú dostane obchodník s výrobkom alebo s podobným výrobkom, ak je funkcia takéhoto obchodníka rovnaká ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu".

46. Podľa bodu 132 sporného nariadenia a podľa vysvetlení Rady a Komisie vykonala Rada úpravu znižujúcu vývoznú cenu spoločností Niko Tube a NTRP pri všetkých predajoch ich výrobkov do Únie zrealizovaných prostredníctvom spoločnosti SEPCO bez ohľadu na to, či boli realizované výlučne touto spoločnosťou alebo prostredníctvom tejto spoločnosti a spoločnosti SPIG, na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

47. Táto úprava mala za následok zvýšenie odchýlky medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou výrobkov spoločností Niko Tube a NTRP, a teda zvýšenie dumpingového rozpätia.

48. Podľa Rady takto vykonaná úprava vychádzala z nasledujúcich dvoch úvah. Po prvé spoločnosť SEPCO bola považovaná za obchodníka, ktorý vykonáva funkcie „rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu“, pretože spoločnosť Niko Tube a NTRP na jednej strane a spoločnosť SEPCO na druhej strane dosiahli rovnaké hospodárske výsledky ako v rámci vzťahu príkazcu a zástupcu, keď konali ako predajcovia a kupujúci. Po druhé medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou existoval rozdiel spočívajúci v tom, že zatiaľ čo všetky predaje na vnútroštátnom trhu uskutočnené prostredníctvom spoločnosti SPIG viedli k platbe výlučne tejto spoločnosti, všetky predaje na vývoz uskutočnené spoločnosťou SEPCO (samostatne alebo spoločne so spoločnosťou SPIG) viedli k platbe spoločnostiam SPIG a SEPCO, pričom spoločnosť SPIG prijímala platby za všetky vývozné transakcie realizované prostredníctvom spoločnosti SEPCO.

49. Tak v priebehu obdobia prešetrovania, ako aj v odvolaniach pred Súdom prvého stupňa spoločnosti Niko Tube a NTRP uviedli, že spolu so spoločnosťami SPIG a SEPCO tvoria jeden hospodársky subjekt, a teda že nemohla byť použitá úprava vykonaná podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

50. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 177 napadnutého rozsudku zahájil preskúmanie žalobného dôvodu spoločností Niko Tube a NTRP založeného na zjavne nesprávnom posúdení pri použití článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, keď zdôraznil, že „podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa výpočtu normálnej hodnoty, ktorá sa analogicky uplatňuje na výpočet vývoznej ceny, rozdelenie výrobných a predajných činností v rámci skupiny zloženej z právne samostatných spoločností nič nemení na skutočnosti, že ide o jeden hospodársky subjekt, ktorý týmto spôsobom organizuje svoje činnosti, ktoré sú v iných prípadoch vykonávané jedným subjektom aj z právneho hľadiska (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 5. októbra 1988, Brother Industries/Rada, 250/85, Zb. s. 5683, bod 16; z 10. marca 1992, Matsushita Electric/Rada, C-175/87, Zb. s. I-1409, bod 12, a z 13. októbra 1993, Matsushita Electric Industrial/Rada, C-104/90, Zb. s. I-4981, bod 9)“.

51. Výhrady Rady a Komisie voči tomuto bodu napadnutého rozsudku sú trojakej povahy. Predovšetkým podľa týchto inštitúcií je samotná zásada spočívajúca v použití koncepcie jedného hospodárskeho subjektu mimo rámca výpočtu normálnej hodnoty nemysliteľná, ako to preukázala judikatúra Súdneho dvora. Ďalej Rada a Komisia vytýkajú Súdu prvého stupňa, že nevysvetlil dôvody, pre ktoré pristúpil k rozšíreniu judikatúry Súdneho dvora rozvinutej v súvislosti s výpočtom normálnej hodnoty. Nakoniec je predpoklad odôvodnenia Súdu prvého stupňa, uvedený v bode 177 napadnutého rozsudku, v rozpore so skutkovým stavom, ktorý mal posúdiť, keďže spor sa netýkal výpočtu vývoznej ceny, ale úpravy tejto ceny vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

52. Aj keď sa tieto výhrady na prvý pohľad nezdajú byť celkom neopodstatnené, v konečnom dôsledky mi nepripadajú byť presvedčivé.

53. Predovšetkým pokiaľ ide o posledný bod, bez okolkov pripúšťam, že zatiaľ čo sa výhrada spoločností Niko Tube a NTRP vzťahuje na tretiu fázu výpočtu dumpingového rozpätia, teda na spravodlivé porovnanie medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou, na základe ktorého bola vykonaná úprava stanovená v článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, bod 177 napadnutého rozsudku neodkazuje na druhú fázu určenia dumpingového rozpätia, čiže na fázu týkajúcu sa výpočtu vývoznej ceny.

54. Okrem toho so zreteľom na potrebu odlíšenia troch fáz výpočtu na stanovenie dumpingového rozpätia, ktoré jasne vyplýva zo samotného základného nariadenia, nemôže byť odkaz na výpočet vývoznej ceny použitý Súdom prvého stupňa tak, že v širšom zmysle označuje tiež úpravu takejto ceny vykonanú na základe článku 2 ods. 10 písm. i) uvedeného nariadenia.

55. Aj keď je teda podľa môjho názoru potrebné pripustiť, že výhrady Rady a Komisie voči približnému zneniu bodu 177 napadnutého rozsudku sú dôvodné, pripadajú mi predsa len neúčinné.

56. Je totiž nesporné, že odvolací dôvod Rady a Komisie sa týka toho, že Súd prvého stupňa analogicky uplatnil kritérium jedného hospodárskeho subjektu mimo kontextu výpočtu normálnej hodnoty, teda aj pokiaľ ide, tak ako v tejto veci, o úpravu vykonanú podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

57. V tomto rozsahu je teda potrebné preskúmať zostávajúce dve výhrady tohto odvolacieho dôvodu.

58. Pokiaľ ide o prvú výhradu uvedenú v bode 51 týchto návrhov, určite je pravda, že judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa koncepcie jedného hospodárskeho subjektu bola rozvinutá v rámci výpočtu normálnej hodnoty. Ako však Rada napokon pripustila na pojednávaní, samotná táto okolnosť neznamená, že použitie tejto koncepcie mimo kontextu výpočtu normálnej hodnoty je nesprávnym právnym posúdením.

59. Treba hlavne pripomenúť, ako to v podstate urobil Súd prvého stupňa v bode 178 napadnutého rozsudku, že cieľom použitia koncepcie jedného hospodárskeho subjektu v rámci výpočtu normálnej hodnoty je zahrnúť do predajnej ceny výrobku predaje realizované spoločnosťou, ktorá je z právneho hľadiska inou osobou ako výrobca, ale z hospodárskeho hľadiska je výrobcom kontrolovaná a tvorí s ním jeden hospodársky subjekt, rovnako ako by tieto predaje boli zahrnuté, ak by boli uskutočnené vnútorným predajným oddelením výrobcu [6].

60. Účel tejto asimilácie je ľahko pochopiteľný. Ide o zabráneniu tomu, aby náklady, ktoré sú zjavne zahrnuté v predajnej cene výrobku, keď sa predaj uskutočňuje cez integrované vnútorné predajné oddelenie výrobcu, neboli takto zohľadnené v prípade, keď sa tento predaj uskutočňuje prostredníctvom spoločnosti, ktorá je z právneho hľadiska inou osobou, ale z hospodárskeho hľadiska je kontrolovaná výrobcom [7].

61. Týmto postupom sa zabraňuje tak diskriminačnému zaobchádzaniu medzi výrobcami [8], ako aj umelému znižovaniu normálnej hodnoty, pretože distribučnú spoločnosť tvoriacu jeden hospodársky subjekt s výrobcom nemožno považovať za prvého nezávislého odberateľa na účely výpočtu uvedenej hodnoty.

62. Rovnako tak ak výrobca distribuuje svoje výrobky na vývoz do Únie prostredníctvom spoločnosti, ktorá je z právneho hľadiska inou osobou, ale ktorú z hospodárskeho hľadiska kontroluje, nevidím žiaden naliehavý dôvod právnej alebo hospodárskej povahy, ktorý by bránil tomu, aby mohla byť uznaná existencia jedného hospodárskeho subjektu medzi týmito doma subjektmi, čo môže mať prirodzene dopady na výpočet vývoznej ceny alebo ne porovnanie tejto ceny s normálnou hodnotou.

63. Hoci Rada a Komisia na pojednávaní pred Súdnym dvorom pripustili, že existencia jedného hospodárskeho subjektu medzi výrobcom a distribučnou spoločnosťou zabraňuje vykonaniu úpravy stanovenej v článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia – čo sa zdá, že už potvrdzuje myšlienku, že kritérium jedného hospodárskeho subjektu môže byť relevantné rovnako aj pre porovnanie normálnej hodnoty a vývoznej ceny –, tieto inštitúcie sa predsa len domnievajú, že judikatúra Súdneho dvora by zamietla rozšírené uplatnenie uskutočnené Súdom prvého stupňa.

64. Je pravda, že konkrétne v rozsudku Minolta Camera/Rada [9], ktorý Komisia s naliehavosťou spomína, Súdny dvor rozhodol, že určenie normálnej hodnoty a vývoznej ceny sa riadi odlišným predpismi, a teda že predajné, všeobecné a administratívne náklady sa v prvom a druhom prípade nemusia nutne posudzovať rovnako [10].

6 — Pozri rozsudok z 10. marca 1992, Canon/Rada, C-171/87, Zb. s. I-1237, body 9 až 13.

7 — Tamže.

8 — Pozri v tejto súvislosti rozsudok z 5. októbra 1988, TEC a i./Rada, 260/85 a 106/86, Zb. s. 5855, bod 30.

9 — Rozsudok z 10. marca 1992, C-178/87, Zb. s. I-1577.

10 — Tamže, bod 12.

65. Je totiž úplne možné, že jeden výrobca koná na svojom trhu prostredníctvom predajnej spoločnosti, s ktorou tvorí jeden hospodársky subjekt, zatiaľ čo tomu tak nie je v prípade, keď tento výrobca pôsobí na vývoznom trhu. Tak tomu bolo napokon aj vo veci, ktorá viedla k už citovanému rozsudku Minolta Camera/Rada. Z tohto rozsudku totiž vyplýva, že predajné náklady, administratívne výdavky a ostatné všeobecné náklady dcérskych predajných spoločností v rámci krajiny vývozu, ktorou bolo v prejednávanej veci Japonsko, ktoré plnili funkcie predajného oddelenia spoločnosti Minolta, mohli byť v skutočnosti podľa Súdneho dvora porovnané len s nákladmi jej vývozného oddelenia, ktorého obdobné náklady neboli odpočítané z vývoznej ceny, a nie, ako to tvrdila táto spoločnosť, s nákladmi jej európskych dcérskych spoločností, čo viedlo Súdny dvor k tomu, aby uviedol, že prípadné rozdiely vo výške týchto nákladov mohli byť zohľadnené v rámci úprav, ktoré mali byť vykonané v súlade so základným nariadením použiteľným v čase rozhodujúcom pre túto vec. [11]

66. Nevidím však dôvod, prečo by nemohlo dôjsť k opačnej situácii, teda že výrobca z tretieho štátu pôsobí na svojom vnútornom trhu prostredníctvom spoločnosti, ktorú z hospodárskeho hľadiska nekontroluje, zatiaľ čo svoje výrobky distribuuje do Únie prostredníctvom spoločnosti, ktorá s ním tvorí jeden hospodársky subjekt. Ďalej si viem len ťažko predstaviť, čo by Radu a Komisiu oprávňovalo k tomu, aby sa vymanila spod povinnosti zistenia odrážajúceho hospodársku skutočnosť vzťahov medzi výrobcom z tretieho štátu a jednou z jeho predajných spoločností na vývoznom trhu do Únie.

67. Inými slovami ak výrobca z tretieho štátu jedna z jeho predajných spoločností pre vývoz do Únie tvoria jeden hospodársky subjekt, túto hospodársku skutočnosť nemožno ignorovať. Také zistenie už samotnou svojou povahou predchádza akejkoľvek otázke týkajúcej sa pravidiel a metód, ktoré sa majú použiť pri stanovení troch fáz výpočtu vedúcich k určeniu dumpingového rozpätia. Nič to však nemení na skutočnosti, že ak je potrebné takúto situáciu konštatovať, má to dôsledky buď na určenie vývoznej ceny, alebo na výpočet úprav vykonaných v súvislosti so spravodlivým porovnaním medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou. Opačný záver by viedol k umelému zníženiu vývoznej ceny s cieľom zvýšiť dumpingové rozpätie.

68. Ako som už uviedol, v prejednávanej veci Rada pripustila, že existencia jedného hospodárskeho subjektu medzi výrobcom z tretieho štátu a spoločnosťou, ktorá vyváža jeho výrobky do Únie, bráni vykonaniu úpravy na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

69. Treba napokon konštatovať, že Komisia, ako Súd prvého stupňa pripomenul v bode 182 napadnutého rozsudku, vo svojom faxe z 26. júna 2006 vymenovala tri skutočnosti, keď dospela k záveru, že spoločnosť SEPCO vykonávala funkcie, ktoré možno považovať za funkcie zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu, ktoré sa vzťahovali k obchodným funkciám spoločnosti SEPCO a ku kontrole, ktorú nad touto spoločnosťou vykonávali spoločnosti Niko Tube a NTRP. [12] Tieto analyzované skutočnosti sú teda z veľkej časti spoločné so skutočnosťami použitými v súvislosti so stanovením existencie jedného hospodárskeho subjektu tak, ako to vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 179 napadnutého rozsudku. [13]

70. Domnievam sa preto, že Súd prvé stupňa sa nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď vychádzal z predpokladu, že kritérium jedného hospodárskeho subjektu je relevantné pre preskúmanie toho, či, ako to konštatovala Rada v spornom nariadení, sú splnené podmienky uplatnenia článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

11 — Tamže, bod 13.

12 — Hneď uvediem, že ide o tieto tri skutočnosti: po prvé, že žalobcovia uskutočnili priamy predaj dotknutého výrobku do Spoločenstva, po druhé, že SPIG, prepojená predajná spoločnosť na Ukrajine, pôsobila ako zástupca pre predaj spoločností Niko Tube a NTRP spoločnosti SEPCO, a po tretie, že väzby spoločnosti SEPCO na spoločnosti Niko Tube a NTRP boli nedostatočné a nedovoľovali domnievať sa, že je nimi ovládaná alebo že niekto kontroluje súčasne spoločnosť SEPCO aj spoločnosti Niko Tube a NTRP.

13 — V bode 179 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa zdôrazňuje, že z judikatúry tiež vyplýva, že o existenciu jedného hospodárskeho subjektu ide aj vtedy, ak výrobca poverí úlohami bežne pripadajúcimi vnútornému oddeleniu predaja spoločnosť distribuujúcu jeho výrobky, ktorú z hospodárskeho hľadiska kontroluje (pozri v tomto zmysle rozsudok Canon/Rada, už citovaný, bod 9). Okrem toho je relevantným dôkazom existencie jedného hospodárskeho subjektu štruktúra kapitálu (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Lenz vo veci, ktorá viedla k rozsudku zo 7. júla 1994, Gao Yao/Rada, C-75/92, Zb. s. I-3141, bod 33). Navyše bolo rozhodnuté, že o jeden hospodársky subjekt ide vtedy, keď výrobca zabezpečuje doplňujúce predajné úlohy vo vzťahu k úlohám spoločnosti distribuujúcej jeho výrobky (rozsudok Matsushita Electric Industrial/Rada, už citovaný, bod 14).

71. Za týchto okolností je podľa môjho názoru potrebné zamietnuť spoločné tvrdenie Rady a Komisie, podľa ktorého mal Súd prvého stupňa osobitnú povinnosť odôvodniť analogické použitie judikatúry týkajúcej sa jedného hospodárskeho subjektu rozvinutej v súvislosti s výpočtom normálnej hodnoty.

72. Navrhujem teda zamietnuť dôvody hlavných odvolaní založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorým je postihnuté analogické použitie judikatúry týkajúcej sa koncepcie jedného hospodárskeho subjektu ako čiastočne neúčinné a čiastočne nedôvodné.

2. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnom právnom posúdení pri stanovení dôkazného bremena týkajúceho sa splnenia podmienok uplatnenia úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia

a) Argumentácia účastníkov konania

73. Rada a Komisia sa domnievajú, že Súd prvého stupňa v bode 180 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že prislúcha inštitúciám, aby predložili dôkaz alebo aspoň indície umožňujúce preukázať existenciu faktora, na základe ktorého sa úprava uskutočňuje. Ďalej odkaz na rozsudok Súdu prvého stupňa Kundan a Tata/Rada [14] uvedený v tomto bode rozsudku je v prejednávanej veci rovnako nerelevantný, keďže tento rozsudok sa týkal skutočností pred zmenou základného nariadenia, z ktorého vychádza sporné nariadenie.

74. Spoločnosti Niko Tube a NTRP navrhujú zamietnuť tieto dôvody hlavných odvolaní.

b) Analýza

75. V bode 180 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že „… rovnako ako účastník konania, ktorý podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia žiada o úpravy určené na to, aby sa mohla porovnať normálna hodnota s vývoznými cenami s cieľom určiť dumpingové rozpätie, musí preukázať, že jeho žiadosť je odôvodnená, prislúcha aj inštitúciám, aby v prípade, že považujú za nevyhnutné uskutočniť úpravu, vychádzali z dôkazov alebo prinajmenšom z indícií umožňujúcich preukázať existenciu faktora, na základe ktorého sa úprava uskutočňuje, a určiť dosah tejto úpravy na porovnateľnosť cien (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. novembra 2002, Kundan a Tata/Rada, T-88/98, Zb. s. II-4897, bod 96)“.

76. Na rozdiel od toho, čo uvádza Rada a Komisia, nezdá sa mi, že táto analýza obsahuje nesprávne posúdenie.

77. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 10 základného nariadenia tam, kde normálna hodnota a vývozná cena nie sú stanovené na takomto porovnateľnom základe, prihliadne sa vo forme úprav v každom prípade, podľa podstaty veci, na rozdiely vo faktoroch, o ktorých sa tvrdí alebo sa preukáže, že ovplyvňujú ceny a cenové porovnanie.

78. Neosobná forma použitá týmto ustanovením neobsahuje žiadne stanovenie osôb, ktoré sú povinné určiť faktory, z ktorých vyplýva potreba uskutočniť úpravu a preukázať rozsah, v akom uvedený faktor ovplyvňuje porovnateľnosť cien na vnútornom trhu a na vývoznom trhu do Únie. [15]

14 — Rozsudok z 21. novembra 2002, T-88/98, Zb. s. II-4897, bod 96.

15 — Toto znenie je síce zhodné so znením článku 2 ods. 10 základného nariadenia, ktoré mu bezprostredne predchádzalo, [nariadenie Rady (ES) č. 3283/94 z 22. decembra 1994 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (*neoficiálny preklad*) (Ú. v. ES L 349, s. 1)], líši sa však od znenia článku 2 ods. 9 písm. b) predchádzajúceho základného nariadenia [nariadenie Rady (EHS) č. 2423/88 z 11. júla 1988 o ochrane pred dumpingovými alebo subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho hospodárskeho spoločenstva (*neoficiálny preklad*) (Ú. v. ES L 209, s. 1)], ktoré ukladalo „dotknutému účastníkovi konania“ dôkazné bremeno pri preukazovaní odôvodnenosti jej žiadosti o použitie úpravy.

79. Za týchto podmienok nesú dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania toho, že musia byť vykonané osobitné úpravy vymenované v článku 2 ods. 10 písm. a) až k) základného nariadenia, tie subjekty, ktoré sa ich chcú dovolávať.

80. Ak teda výrobca žiada o použitie úpravy (znížením) normálnej hodnoty alebo (zvýšením) vývozných cien, je tento subjekt povinný uviesť a preukázať, že podmienky pre priznanie tejto úpravy sú splnené. [16]

81. Naopak, ako správne rozhodol Súd prvého stupňa, ak sa Komisia a Rada tak ako v prejednávanej veci domnievajú, že je potrebné použiť úpravu znížením vývoznej ceny z dôvodu, že predajná spoločnosť prepojená s výrobcom vykonáva funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, sú povinné predložiť aspoň zhodujúce sa indície, ktoré preukazujú, že táto podmienka je splnená.

82. Navrhujem teda zamietnuť dôvody hlavných odvolaní založené na nesprávnom právnom posúdení pri stanovení dôkazného bremena týkajúceho sa splnenia podmienok uplatnenia úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

3. O dôvodoch hlavných odvolaní založených na prekročení hraníc súdneho preskúmania

a) Argumentácia účastníkov konania

83. Rada a Komisia tvrdia, že na rozdiel od judikatúru uplatniteľnej v tejto oblasti, ktorú navyše Súd prvého stupňa nepripomenul, sa Súd prvého stupňa neobmedzil na overenie toho, či tieto inštitúcie vychádzali z nesprávnych skutočností alebo vychádzali zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď vykonali úpravu stanovenú v článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. Naopak, v bodoch 184 až 189 napadnutého rozsudku svojím posúdením nahradil posúdenie vykonané týmito inštitúciami, keď nesprávne uplatnil kritérium jedného hospodárskeho subjektu.

84. Ďalej posúdenie Súdu prvého stupňa sa rovnako tak nesprávne obmedzilo na tri skutočnosti uvedené vo faxe Komisie z 26. júna 2006 bez zohľadnenia dodatočných vysvetlení poskytnutých Radou v rámci prvostupňového súdneho konania. Súd prvého stupňa napokon nesprávne pochopil niektoré z dôvodov uvedených v uvedenom faxe, ktoré viedli k použitiu úpravy stanovenej v článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

85. Komisia tiež tvrdí, že záver Súdu prvého stupňa, podľa ktorého inštitúcie nemohli uskutočniť predmetnú úpravu, je nezlučiteľný so záverom uvedeným v bode 213 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Súd prvého stupňa rozhodol, že fax z 26. júna 2006 obsahuje podrobné odôvodnenie, prečo bola táto úprava vykonaná.

86. Rada a Komisia napokon uvádzajú, že odôvodnenosť ich výhrad spôsobuje automaticky neplatnosť posúdenia Súdu prvého stupňa uvedeného v bodoch 193 až 197 napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom sa týka vzťahov medzi spoločnosťami NTRP a SEPCO, keďže Súd prvého stupňa sa v uvedených bodoch domnieval, že žalobný dôvod žalobcov v prvostupňovom konaní založený na zjavne nesprávnom posúdení týkajúcom sa uplatnenia článku 2 ods. 10 prvého pododseku základného nariadenia nemá autonómnu povahu vo vzťahu k žalobnému dôvodu uvedenému žalobcami v prvostupňovom konaní, ktorý bol založený na zjavne nesprávnom posúdení týkajúcom sa uplatnenia článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

87. Spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa v správnom rozsahu preskúmal posúdenia vykonané inštitúciami bez toho, aby ich nahradil vlastným posúdením. Súd prvého stupňa sa obmedzil na overenie toho, či boli dodržané podmienky článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a či boli skutočnosti správne posúdené.

16 — Pozri v súvislosti s predchádzajúcimi antidumpingovými nariadeniami rozsudok z 11. júla 1990, Stanko France/Komisia a Rada, C-320/86 a C-188/87, Zb. s. I-3013, bod 48 a citovanú judikatúru.

88. Navyše je podľa týchto spoločností zjavné, že Súd prvého stupňa zohľadnil a posúdil všetky tvrdenia Rady a Komisie, ako aj dostupné informácie poskytnuté účastníkmi konania pred tým, než dospel k záveru, že inštitúcie vychádzali zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď nepredložili dostatočné indície o tom, že spoločnosť SEPCO konala v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrobených spoločnosťou NTRP ako zástupca, ktorý vykonáva prácu za províziu. Spoločnosti Niko Tube a NTRP okrem toho tvrdia, že sa inštitúcie nemôžu oprávnene domnievať, že stačí, ak prepojená predajná spoločnosť alebo spoločnosť pod spoločnou kontrolou vyvážajúceho výrobcu predáva dotknutý výrobok v Únie, aby sa automaticky dospelo k záveru, že táto spoločnosť vykonáva funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu. Ak by tomu tak bolo, stačilo by, aby článok 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia stanovil, že ziskové rozpätie dosiahnuté obchodným subjektom môže byť predmetom úpravy. Ako však rozhodol Súd prvého stupňa, nie je to tak.

89. Tieto spoločnosti dodávajú, že Súd prvého stupňa úplne odôvodnene dospel k záveru, že inštitúcie vychádzali zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď použil článok 2 ods. 10 prvý pododsek základného nariadenia. Úprava ako taká zachovala alebo vytvorila nesúmernosť, ktorú Súd prvého stupňa spomenul v bode 195 napadnutého rozsudku.

b) Analýza

90. Pred preskúmaním jadra týchto odvolacích dôvodov predložených žalobcami v hlavných odvolaniach, ktoré sa týkajú rozsahu súdneho preskúmania vykonaného Súdom prvého stupňa, treba na úvod zamietnuť dve vedľajšie tvrdenia vyjadrené Komisiou a Radou, ktoré sa týkajú údajnej nezrovnalosti v odôvodnení Súdu prvého stupňa a toho, že Súd prvého stupňa údajne nezohľadnil doplňujúce odôvodnenie poskytnuté Radou v priebehu prvostupňového konania.

91. Čo sa týka prvého bodu, je zjavne nedôvodná výhrada, podľa ktorej je napadnutý rozsudok postihnutý rozporom v rámci odôvodnenia v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa uviedol jednak najmä v bode 184 uvedeného rozsudku, že dôvody uvedené vo faxe Komisie z 26. júna 2006 nepredstavujú dostatočné indície pre odôvodnenie úpravy vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a jednak v bode 213 napadnutého rozsudku uviedol, že uvedený fax poskytuje podrobné odôvodnenie, prečo bola táto úprava vykonaná. Zatiaľ čo sa totiž bod 184 napadnutého rozsudku vzťahuje na preskúmanie dôvodnosti dôvodov predložených vo faxe z 26. júna 2006, teda zákonnosti sporného nariadenia z vecného hľadiska, bod 213 uvedeného rozsudku sa obmedzuje na konštatovanie, že Komisia si konkrétne v tom istom faxe splnila povinnosť jasne a jednoznačne uviesť dôvody, ktoré viedli k predmetnej úprave, teda dodržanie podstatnej formálnej náležitosti.[17] Bod 213 napadnutého rozsudku sa navyše vzťahuje presne na preskúmanie dôvodu založeného na porušení povinnosti odôvodnenia.

92. Taktiež sa mi zdá nedôvodná výhrada uvedená Radou, podľa ktorej Súd prvého stupňa nechal bez povšimnutia doplňujúce vysvetlenia – k trom dôvodom uvedeným vo faxe Komisie z 26. júna 2006 –, ktoré Rada poskytla počas sporového konania na prvom stupni.

93. Predovšetkým v rozsahu, v akom treba tvrdenie Rady vykladať ako výhradu voči Súdu prvého stupňa, že nezohľadnil vysvetlenia poskytnuté po odoslaní faxu z 26. júna 2006 a po prijatí sporného nariadenia z nasledujúceho dňa, ktoré boli navyše nové vo vzťahu k dôvodom uvedeným v tomto faxe a v tomto akte, toto tvrdenie je zjavne potrebné zamietnuť. Znamenal by totiž, že by sa Súdu prvého stupňa malo vytýkať, že zamietol, aby inštitúcia nahradila pôvodné odôvodnenie vyplývajúce z faxu zo dňa 26. júna 2006 a zo znenia napadnutého aktu novým odôvodnením. Súd prvého stupňa však pod hrozbou, že by vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, nemôže v priebehu konania povoliť inštitúcii, aby nahradila dôvody pred ním napadnutého aktu novými dôvodmi.[18]

17 — Pozri, najmä o rozdiele medzi povinnosťou odôvodnenia, ktorá je podstatnou formálnou náležitosťou, a otázkou dôvodnosti odôvodnenia, ktorá patrí do zákonnosti sporného aktu vo veci samej, rozsudok z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, Zb. s. I-2481, bod 35.

18 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. novembra 1997, Berlingieri Vinzek/Komisia, T-71/96, Zb. VS s. I-A-339 a II-921, bod 79; z 25. februára 2003, Strabag Benelux/Rada, T-183/00, Zb. s. II-135, body 57 a 58; z 10. septembra 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia T-465/04, bod 59, a z 9. septembra 2010, Evropaïki Dynamiki/Komisia T-387/08, bod 37.

94. Ďalej ak by sa malo tvrdenie Rady vykladať ako výhrada voči Súdu prvého stupňa za to, že nezohľadnil doplňujúce vysvetlenia podrobne popisujúce dôvody, ktoré viedli k úprave vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, treba uviesť, že Rada sa obmedzuje len na všeobecné odkázanie na desiatku bodov svojich písomností v prvostupňovom konaní, bez toho, aby dostatočne jasne určila, ktoré vysvetlenia boli Súdom prvého stupňa zanedbané.[19] V každom prípade treba konštatovať, že Súd prvého stupňa prinajmenšom riadne zohľadnil podstatné úvahy vyjadrené Radou počas prvostupňového konania, ktorých cieľom bolo odôvodniť úpravu vykonanú na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. Súd prvého stupňa tak v bode 185 napadnutého rozsudku odpovedal na tvrdenie, ktoré bolo stručne rozvinuté v písomnostiach Rady a ktoré sa týkalo priamych predajov do nových členských štátov uskutočňovaných spoločnosťami Niko Tube a NTRP. Rovnako tak v bode 186 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa preskúmal úlohu spoločnosti SPIG v rámci predajov do Únie, čo bolo tvrdenie, na ktorom trvala Rada vo svojom vyjadrení k žalobe v prvostupňovom konaní, a v bode 187 napadnutého rozsudku preskúmal vzťahy medzi spoločnosťami Niko Tube a NTRP a spoločnosťou SEPCO, pričom vždy odkázal buď na rozhovory medzi účastníkmi konania počas prvostupňového konania, alebo na spis predložený Súdu prvého stupňa účastníkmi konania.

95. Navrhujem teda zamietnuť tieto dve tvrdenia uvedené Komisiou a Radou.

96. Dostávam sa k hlavnej problematike vznesenej týmito dôvodmi hlavných odvolaní, ktorá sa týka rozsahu preskúmania posúdení Komisie a Rady, ktoré vykonal Súd prvého stupňa.

97. Treba predovšetkým uviesť, že Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku najskôr v bode 182 tohto rozsudku pripomenul tri skutočnosti, z ktorých inštitúcie vychádzali, keď dospeli k záveru, že spoločnosť SEPCO vykonáva funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu v zmysle článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

98. Pokiaľ ide o prvú skutočnosť, teda že spoločnosti Niko Tube a NTRP uskutočnili priame predaje dotknutého výrobku do Spoločenstva, Súd prvého stupňa v bode 185 napadnutého rozsudku zdôraznil, že o jeden hospodársky subjekt aj vtedy, keď výrobca zabezpečuje doplňujúce predajné úlohy vo vzťahu k úlohám spoločnosti distribuujúcej jeho výrobky. P tom, čo poznamenal, že z písomností účastníkov konania vyplýva, že priame predaje do Spoločenstva smerovali do nových členských štátov v transformačnom procese a že ich objem predstavoval len 8 % celkového objemu predajov uskutočnených do Spoločenstva, Súd prvého stupňa konštatoval, že spoločnosti Niko Tube a NTRP zabezpečovali len doplňujúce predajné funkcie vo vzťahu k predajným funkciám spoločnosti SEPCO len na prechodné obdobie.

99. Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, ktorá sa týkala skutočnosti, že spoločnosť SPIG, prepojená predajná spoločnosť na Ukrajine, pôsobila ako obchodný zástupca pre predaje spoločností Niko Tube a NTRP spoločnosti SEPCO, Súd prvého stupňa v bode 186 napadnutého rozsudku uviedol, že Rada nijako nevysvetľuje, čím skutočnosť, že spoločnosť SPIG berie províziu z predajov spoločností Niko Tube a NTRP vo vzťahu k spoločnosti SEPCO, preukazuje, že spoločnosť SEPCO vykonávala funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu alebo bráni uznaniu jej postavenia ako vnútorného oddelenia predaja spoločností Niko Tube a NTRP.

100. Pokiaľ ide o tretiu skutočnosť, podľa ktorej sú väzby medzi spoločnosťou SEPCO a spoločnosťami Niko Tube a NTRP nedostatočné a neumožňujú domnievať sa, že spoločnosť SEPCO je kontrolovaná týmito spoločnosťami alebo že spoločnosť SEPCO a spoločnosti Niko Tube a NTRP sú spoločne kontrolované, Súd prvého stupňa v bode 187 napadnutého rozsudku uviedol, že zo spisových písomností vyplýva, že spoločnosti SEPCO a NTRP sú prepojené prostredníctvom materskej spoločnosti, ktorá v období prešetrovania vlastnila 100 % základného imania SEPCO a 24 %

19 — V poznámke pod čiarou 15 svojho odvolania Rada odkazuje na body 105, 106 a 112 až 119 svojho vyjadrenia k žalobe v prvostupňovom konaní, ako aj na body 49 až 55 svojej dupliky v prvostupňovom konaní.

základného imania NTRP. Súd teda konštatoval, že ak by sa táto skutočnosť v prejednávanej veci dala podoprieť inými relevantnými skutočnosťami, mohla by prispieť k preukázaniu, že existuje spoločná kontrola spoločností SEPCO a NTRP, čo v žiadnom prípade nepreukazuje nedostatočnosť väzieb spoločností SEPCO a NTRP. Súd prvého stupňa naopak v bode 188 napadnutého rozsudku rozhodol, že spisové písomnosti nedovoľujú preukázať, že spoločnosť je kontrolovaná spoločnosťou Niko Tube alebo že existuje spoločná kontrola nad týmito dvomi spoločnosťami.

101. Súd prvého stupňa sa tak domnieval, že skutočnosti uvedené vo faxe z 26. júna 2006 s cieľom odôvodiť úpravu uskutočnenú na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia nie sú „dostatočne presvedčivé“ a nemožno ich teda považovať za indície umožňujúce preukázať existenciu faktora, na základe ktorého sa úprava uskutočňuje, a určiť dosah tejto úpravy na porovnateľnosť cien (bod 184 napadnutého rozsudku). Súd prvého stupňa teda vyhovel časti žalobného dôvodu v prvostupňovom konaní, ktorá bola založená na existencii zjavne nesprávneho posúdenia pri uplatnení uvedeného článku základného nariadenia v rozsahu, v akom bola vykonaná úprava vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrábaných spoločnosťou NTRP a zamietol časť žalobného dôvodu v rozsahu, v akom sa týkal úpravy vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrábaných spoločnosťou Niko Tube (body 188 a 190 napadnutého rozsudku).

102. Rada a Komisia sa domnievajú, že Súd prvého stupňa tak zasiahol do ich širokej miery voľnej úvahy, a teda že prekročil hranice svojho súdneho preskúmania.

103. V tejto súvislosti je pravda, že Súdny dvor rozhodol, že v oblasti spoločnej obchodnej politiky a osobitne vo veciach obchodných ochranných opatrení disponujú inštitúcie Únie širokou mierou voľnej úvahy vzhľadom k zložitosti hospodárskych, politických a právnych situácií, ktoré musia preskúmavať. [20]

104. Navyše z judikatúry tiež vyplýva, že súdne preskúmanie posúdení zložitých hospodárskych situácií sa musí obmedziť na určenie toho, či boli dodržané príslušné procesné pravidlá, či skutočnosti, na ktorých je napadnutá voľba založená, boli správne stanovené a či neprišlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutočností alebo k zneužitiu právomoci. [21] Súd Únie teda v rámci obmedzeného preskúmania komplexných hospodárskych situácií nemôže nahradiť hospodárske posúdenia inštitúcií Únie svojím vlastným posúdením. [22]

105. Ako však Súdny dvor uviedol v súvislosti so súťažným právom a štátnou pomocou, čo sú oblasti, ktoré rovnako ako oblasť obchodných ochranných opatrení vedú ku komplexným hospodárskym posúdeniam, široká miera voľnej úvahy inštitúcií neznamená, že súd Únie nesmie preskúmať „výklad“ údajov hospodárskej povahy uskutočnený týmito inštitúciami. [23]

106. Podľa tejto judikatúry musí súd Spoločenstva totiž nielen preveriť nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. [24]

20 — Pozri najmä rozsudok z 27. septembra 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Zb. s. I-7723, bod 40 a citovanú judikatúru.

21 — Tamže (bod 41 a citovaná judikatúra).

22 — Pozri analogicky v oblasti štátnej pomoci najmä rozsudky z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57, a z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, Zb. s. I-7763, bod 66, ako aj v oblasti uplatnenia pravidiel hospodárskej súťaže rozsudok z 29. júna 2010, Komisia/Alrosa, C-441/07 P, Zb. s. I-5949, bod 67.

23 — Pozri osobitne, pokiaľ ide o pravidlá hospodárskej súťaže, rozsudok z 15. februára 2005, Komisia/Tetra Laval, C-12/03 P, Zb. s. I-987, bod 39, ako aj z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb. s. I-4951, bod 145, a pokiaľ ide o uplatnenie pravidiel štátnej pomoci už citované rozsudky Španielsko/Lenzing, bod 56 a Komisia/Scott, bod 64.

24 — Už citované rozsudky Komisia/Tetra Laval, bod 39; Španielsko/Lenzing, bod 57; Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, bod 145, ako aj Komisia/Scott, bod 65.

107. Judikatúra teda v tejto súvislosti rozlišuje medzi tým, čo súd Únie nesmie, teda nahradiť hospodárske posúdenia inštitúcií vlastným posúdením, a tým, čo je oprávnený urobiť, teda preskúmať právnu kvalifikáciu skutočností hospodárskej povahy zo strany inštitúcií.[25] Ide teda o dichotómiu medzi posúdením skutočností hospodárskej povahy vykonaným inštitúciami, v prípade ktorého súdne preskúmanie vylučuje nové samostatné posúdenie súdom a ktoré sa musí obmedziť na uvedenie zjavne nesprávneho posúdenia na jednej strane a právnou kvalifikáciou skutočností, ktorá ako právna otázka podlieha úplnému preskúmaniu súdom Únie.

108. V prejednávanej veci je bezpochyby pravda, ako uvádza Komisia, že Súd prvého stupňa nepripomenul judikatúru, podľa ktorej je rozsah jeho preskúmania takých komplexných hospodárskych posúdení vykonaných inštitúciami, ako sú posúdenia dotknuté týmito dôvodmi hlavných odvolaní, obmedzený.

109. Toto opomenutie však samo o sebe nemôže predstavovať indíciu preukazujúcu skutočnosť. že Súd prvého stupňa prekročil rozsah svojho preskúmania.

110. Hoci odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je dokonalé, domnievam sa, že Rada a Komisia sa mýlia v otázke podstaty preskúmania vykonaného Súdom prvého stupňa.

111. Súd prvého stupňa totiž nevykonal nové samostatné posúdenia skutočností, ako mu to vytýkajú Rada a Komisia, ale obmedzil sa, správne so zreteľom na judikatúru pripomenutú v bodoch 105 a 106 týchto návrhov, na preskúmanie toho, či tri dôvody uvedené vo faxe z 26. júna 2006 podporujú záver inštitúcií, podľa ktorého spoločnosť SEPCO vykonávala funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, a teda bolo odôvodnené, aby sa vykonala úprava na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, čo je v podstate uvedené v druhej vete bodu 184 napadnutého rozsudku.

112. Zdá sa mi to obzvlášť jasné, pokiaľ ide o preskúmanie vykonané Súdom prvého stupňa, ktoré sa týkalo druhej a tretej skutočnosti uvedenej vo faxe z 26. júna 2006. V súvislosti s nimi totiž Súd prvého stupňa v podstate len poznamenal, že Rada neposkytla dostatočné vysvetlenia týkajúce sa vplyvu konania spoločnosti SPIG na kvalifikáciu spoločnosti SEPCO ako spoločnosti vykonávajúcej rovnaké funkcie ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, a ďalej že vzťahy medzi spoločnosťami SEPCO a NTRP v rámci spoločnej materskej spoločnosti nepreukazujú, ako tvrdili inštitúcie, nedostatočnosť väzieb medzi týmito dvomi spoločnosťami, ktorá by vylúčila existenciu jedného hospodárskeho subjektu, ako tvrdili spoločnosti Niko Tube a NTRP počas správneho konania a pred Súdom prvého stupňa.

113. Preskúmanie vykonané Súdom prvého stupňa vo vzťahu k prvej skutočnosti, ktorá sa týkala existencie predajov realizovaných priamo spoločnosťami Niko Tube a NTRP do Únie a ktorá podľa inštitúcií predstavovala indíciu preukazujúcu, že spoločnosť SEPCO nekonala ako vnútorné predajné oddelenie pre vývoz uvedených spoločností, by na prvý pohľad mohlo prinajmenšom čiastočne pozmeniť moje posúdenie. Zdá sa totiž, že keď Súd prvého stupňa v bode 185 napadnutého rozsudku na základe údajov predložených účastníkmi konania uviedol, že spoločnosti Niko Tube a NTRP zabezpečoval len doplňujúce predajné funkcie vo vzťahu k funkciám spoločnosti SEPCO, a to len počas prechodného obdobia (na základe čoho by bolo možné predpokladať existenciu jedného hospodárskeho subjektu), vykonal svoje vlastné posúdenie skutočností hospodárskej povahy, ktoré boli predmetom diskusií počas konania.

114. Hoci znenie poslednej vety bodu 185 napadnutého rozsudku možno podrobiť kritike, argumentácia uvedená v tomto bode napadnutého rozsudku je bezpochyby súčasťou preskúmania uvedeného v bode 184 tohto rozsudku, ktoré sa zaoberá otázkou odôvodnenosti záverov, ku ktorým dospeli inštitúcie v súvislosti s funkciami, ktoré vykonávala spoločnosť SEPCO. V konečnom dôsledku Súd prvého stupňa vykonaním analýzy v bode 185 napadnutého rozsudku uviedol, že záver týkajúci sa existencie priamych predajov uskutočnených spoločnosťami Niko Tube a NTRP, ku ktorému inštitúcie dospeli, bol do tej miery nesprávny, že tieto inštitúcie mali so zreteľom na nespochybnené údaje dospieť k opačnému záveru.

25 — Pozri v tomto zmysle bod 103 mojich návrhov vo veci, ktorá viedla k rozsudku Komisia/Scott, už citovanému.

115. V dôsledku toho Súd prvého stupňa podľa mňa nenahradil hospodárske posúdenie inštitúcií svojím vlastným posúdením. Naopak, Súd prvého stupňa vykonal preskúmanie právnej kvalifikácie hospodárskych údajov uskutočnenej týmito inštitúciami, keď konštatoval, že tri skutočnosti uvedené vo faxe z 26. júna 2006 nepredstavujú indície, ktoré by mohli odôvodniť ich záver, podľa ktorého spoločnosť SEPCO spĺňala podmienky umožňujúce vykonať úpravu podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, prinajmenšom pokiaľ ide o transakcie týkajúce sa rúrok vyrábaných spoločnosťou NTRP.

116. Napokon podľa môjho názoru mohol Súd prvého stupňa bez toho, aby sa vychádzal nesprávneho právneho posúdenia, v bode 195 napadnutého rozsudku v rámci žalobného dôvodu spoločností Niko Tube a NTRP, ktorý sa týkal uplatnenia článku 2 ods. 10 prvého pododseku základného nariadenia, rozhodnúť že vzhľadom na to, že úprava na základe písm. i) uvedeného ustanovenia bola vykonaná nesprávne, pokiaľ ide o transakcie uskutočnené spoločnosťou SEPCO, ktoré sa týkali rúrok vyrobených spoločnosťou NTRP, znamená to, že uvedenou úpravou sa zachovala alebo dokonca vytvorila asymetria medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou. Zachovanie alebo vytvorenie takej asymetrie sa totiž dotýka požiadavky uvedenej v článku 2 ods. 10 prvom pododseku základného nariadenia vykonať spravodlivé porovnanie medzi normálnou hodnotou a vývoznou cenou.

117. Navrhujem teda zamietnuť dôvody hlavných odvolaní založené na prekročení hraníc súdneho preskúmania.

B – *O treťom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnych právnych posúdeniach pri uplatnení článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, pokiaľ ide o transakcie týkajúce sa rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube uskutočnené spoločnosťou SEPCO*

1. Argumentácia účastníkov konania

118. Spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 187 až 190 napadnuté rozsudku v podstate potvrdil, že spoločnosť SEPCO konala ako zástupca vykonávajúci prácu za províziu, pokiaľ ide o transakcie s rúrkami vyrobenými spoločnosťou Niko Tube. Podľa týchto spoločností skutočnosť, že kapitálové prepojenie nebolo medzi spoločnosťami SEPCO a Niko Tube rovnaké ako medzi spoločnosťami SEPCO a NTRP, z právneho hľadiska neznamená, že spoločnosť SEPCO vykonávala v rámci svojich vzťahov so spoločnosťou Niko Tube funkcie zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu. V rozpore s tým, ako rozhodol Súd prvého stupňa, môže kontrola existovať aj keď obe dotknuté spoločnosti nemali rovnakých konečných príjemcov („ultimate beneficiaries“). Je teda potrebné rozlišovať medzi existenciou kontroly a existenciou podielu na základnom imaní. Okrem toho podľa názoru spoločností Niko Tube a NTRP samotná existencia kúpno-predajného vzťahu medzi vývozcom a jeho prepojenou distribučnou spoločnosťou nestačí na to, aby sa marža distribučnej spoločnosti považovala za províziu v zmysle článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. V každom prípade sú závery Súdu prvého stupňa týkajúce sa vzťahov medzi spoločnosťami SEPCO a Niko Tube nesprávne, keďže vychádzajú zo skutočností a argumentácie vypracovanej po skončení správneho konania.

119. Rada a Komisia vo svojich odpovediach na tretí dôvod vzájomného odvolania tvrdia, že tento dôvod je neprípustný alebo prinajmenšom nedôvodný. Rada sa domnieva, že tento odvolací dôvod je neprípustný, keďže nemôže mať vplyv na výrok napadnutého rozsudku, pretože Súd prvého stupňa už zrušil článok 1 sporného nariadenia. Pokiaľ ide o Komisiu, tá sa domnieva, že tvrdenia uvedené na podporu tretieho dôvodu vzájomného odvolania nie sú podložené a dostatočne jasné, v dôsledku čoho je uvedený odvolací dôvod neprípustný. Pokiaľ ide o vec samú, tieto inštitúcie v podstate tvrdia, že spoločnosti Niko Tube a NTRP mali označiť skutočnosti obsiahnuté v spise, ktoré preukazujú, že spoločnosť SEPCO je kontrolovaná spoločnosťou Niko Tube alebo že existuje spoločná kontrola týchto dvoch spoločností. Keďže tak inštitúcie neurobili, Súd prvého stupňa správne zamietol odvolací dôvod predložený v prvostupňovom konaní.

2. Analýza

120. Bez toho, aby bolo podľa môjho názoru potrebné rozhodnúť o prípustnosti tohto odvolacieho dôvodu, tento odvolací dôvod sa mi zdá byť v každom prípade nedôvodný.

121. Spoločnosti Niko Tube a NTRP predovšetkým nesprávne vykladajú napadnutý rozsudok, keď tvrdia, že v ňom bolo rozhodnuté, že kontrola môže existovať len ak majú spoločnosti SEPCO a Niko Tube rovnakých konečných príjemcov. Treba totiž konštatovať, že Súd prvého stupňa sa v bodoch 188 až 189 napadnutého rozsudku obmedzil len na overenie toho, či, ako tvrdili spoločnosti Niko Tube a NTRP a so zreteľom na „skutočnosti obsiahnuté v spise", bola spoločnosť SEPCO kontrolovaná spoločnosťou Niko Tube alebo či boli obe spoločnosti spoločne kontrolované, keď preskúmal kapitálovú štruktúru týchto spoločností, pričom táto skutočnosť, ako Súd prvého stupňa správne pripomenul v bode 179 napadnutého rozsudku, je indíciou existencie jedného hospodárskeho subjektu. Súd prvého stupňa preto nerozhodol, že kontrola, predovšetkým spoločná, by mohla existovať len vtedy, ak by obe dotknuté spoločnosti mali rovnakých „konečných príjemcov".

122. Z nesprávneho výkladu bodu 187 napadnutého rozsudku tiež vyplýva úvaha, podľa ktorej Súd prvého stupňa konštatoval, že samotná existencia kúpno-predajného vzťahu medzi vývozcom a jeho prepojenou distribučnou spoločnosťou stačí na to, aby sa marže tejto distribučnej spoločnosti považovala za províziu. Okrem toho, že časť uvedeného bodu napadnutého rozsudku upresňuje, že takýto vzťah je nerelevantný pre preukázanie toho, že spoločnosť SEPCO vykonáva funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, sa totiž vzťahuje nie na transakcie uskutočnené spoločnosťou SEPCO pre spoločnosť Niko Tube, ale na transakcie uskutočnené touto spoločnosťou pre spoločnosť NTRP.

123. V skutočnosti totiž dôvody, ktoré viedli k zamietnutiu tvrdenia žalobcov v prvostupňovom konaní, vychádzajú nie z existencie alebo neexistencie kúpno-predajného vzťahu medzi výrobcom a distribučnou spoločnosťou, ale z neexistencie indícií, ktoré by preukazovali prípadnú kontrolu spoločnosti Niko Tube nad spoločnosťou SEPCO alebo spoločnú kontrolu týchto dvoch spoločností. V tejto súvislosti treba konštatovať, že spoločnosti Niko Tube a NTRP vôbec nespresnili, ktoré skutočnosti obsiahnuté v spise Súd prvého stupňa skreslil alebo nezohľadnil, ktoré mohli vyvrátiť jeho posúdenie uvedené v bodoch 188 a 189 napadnutého rozsudku, podľa ktorého skutočnosť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP mali troch spoločných akcionárov, medzi ktorých patrila aj materská spoločnosť NTRP, v podstate neumožňovala preukázať, že spoločnosť SEPCO bola kontrolovaná spoločnosťou Niko Tube alebo že existovala spoločná kontrola nad oboma týmito spoločnosťami, ale umožňovala len preukázať nepriame prepojenie medzi spoločnosťami SEPCO a Niko Tube.

124. Samotná skutočnosť uvedená v poznámke pod čiarou 47 vzájomného odvolania, že Súd prvého stupňa neodpovedal na tvrdenie, podľa ktorého boli zástupcovia spoločnosti SEPCO prítomní pri overovacích návštevách v priestoroch spoločnosti Niko Tube počas prešetrovania, nemôže túto analýzu spochybniť. Ako správne uviedla Rada vo svojej odpovedi na vzájomné odvolanie, táto skutočnosť totiž len potvrdzuje, že dve dotknuté spoločnosti počas prešetrovania spolupracovali, čo však možno od dvoch prepojených spoločností očakávať, ale nemôže preukázať, že spoločnosť Niko Tube kontrolovala spoločnosť SEPCO ani že existovala spoločná kontrola nad týmito dvomi spoločnosťami.

125. Napokon spoločnosti Niko Tube a NTRP ani neuvádzajú, z ktorých nových skutočností mal Súd prvého stupňa vychádzať, aby čiastočne zamietol ich dôvod predložený v prvostupňovom konaní. V tejto súvislosti nemôžu spoločnosti Niko Tube a NTRP Súdu prvého stupňa vytýkať, že im v priebehu konania umožnil podporiť ich tvrdenia, aj keď, ako som uviedol v predchádzajúcom bode týchto návrhov, tieto spoločnosti nie sú ani v štádiu odvolacieho konania schopné presne uviesť, ktoré dôkazné skutočnosti obsiahnuté v spise Súd prvého stupňa nezohľadnil, keď v podstate potvrdil posúdenie inštitúcií, podľa ktorého boli väzby medzi spoločnosťami SEPCO a Niko Tube nedostatočné nato, aby sa domnieval, že existovala spoločná kontrola nad týmito dvomi spoločnosťami alebo že

spoločnosť Niko Tube vykonávala kontrolu nad spoločnosťou SEPCO, čo je predbežná podmienka existencie jedného hospodárskeho subjektu medzi týmito dvomi spoločnosťami, čo by tieto dve inštitúcie zbavovalo možnosti vykonať úpravu na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

126. Navrhujem teda zamietnuť tretí dôvod vzájomného odvolania založený na nesprávnych právnych posúdeniach pri uplatnení článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, pokiaľ ide o transakcie týkajúce sa rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube uskutočnené spoločnosťou SEPCO.

C – O dôvodoch hlavných odvolaní založených na nesprávnych právnych posúdeniach pri konštatovaní porušenia práva na obhajobu žalobcov v prvostupňovom konaní v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia

1. Argumentácia účastníkov konania

127. Rada a Komisia identifikujú tri nesprávne právne posúdenia, ktorými je postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa, ktoré ho viedlo ku konštatovaniu, že právo spoločností Niko Tube a NTRP na obhajobu bolo v súvislosti s úpravou vykonanou podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia porušené.

128. Po prvé sa tieto inštitúcie domnievajú, že Súd prvého stupňa v bode 201 napadnutého rozsudku príliš striktne vykladal požiadavky na informácie, ktorými sú tieto inštitúcie viazané. Osobitne sa domnievajú, že je vo všetkých prípadoch neprimerané žiadať Komisiu, aby informovala vývozcu nielen o právnom základe zohľadnenom pri vykonaní úpravy, ale zároveň aj o dôvodoch, ktoré k tejto úprave viedli. Tým, že Súd prvého stupňa v prejednávanej veci neoveril, či bolo jednoduché oznámenie právneho základu úpravy dostatočné pre účinný výkon práva dotknutých spoločností na obhajobu, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Podľa Komisie si Súd prvého stupňa zamenil povinnosť poskytnúť podrobné odôvodnenie, ktorú inštitúcie majú pri prijímaní dotknutého aktu s povinnosťou oznámiť v priebehu správneho alebo prešetrovacieho konania dostatočné informácie umožňujúce subjektom vykonávať ich právo na obhajobu. Komisia dodáva, že obsah listu žalobcov v prvostupňovom konaní zo 4. mája 2006, ktorý je stručne pripomenutý v bode 204 napadnutého rozsudku, preukazuje, že žalobcovia v prvostupňovom konaní úplne pochopili dôvody, prečo Komisia zamýšľala vykonať predmetnú úpravu.

129. Po druhé Rada vytýka Súdu prvého stupňa, že v bode 209 napadnutého rozsudku správne nepreskúmal, či boli spoločnosti Niko Tube a NTRP po oneskorenom oznámení troch skutočností vymenovaných vo faxe Komisie s 26. júna 2006 skutočne zbavené možnosti predložiť tvrdenia alebo pripomienky, ktoré mohli viesť k inému výsledku správneho konania. Podľa Rady mal Súd prvého stupňa preskúmať, či bola spoločnostiam Niko Tube a NTRP odobratá možnosť predložiť nové tvrdenia z dôvodu oneskoreného oznámenia faxu z 26. júna 2006, ktoré skutočne rozvinuli pred Súdom prvého stupňa. Ak by Súd prvého stupňa náležite použil toto kritérium, konštatoval by, že tvrdenia pred ním uvedené sú v podstate totožné s tvrdeniami predloženými v rámci konania pred Komisiou pred doručením faxu z 26. júna 2006.

130. Po tretie v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa vychádzal v bodoch 185 až 188 napadnutého rozsudku z viacerých nesprávnych právnych posúdení, Rada tvrdí, že Súd prvého stupňa rovnako tak nesprávne prijal v bode 211 napadnutého rozsudku žalobný dôvod založený na porušení práva spoločností Niko Tube a NTRP na obhajobu v rozsahu, v akom sa týkal úpravy vykonanej podľa článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia. Rada dodáva, že Súd prvého stupňa sa v každom prípade dopustil logickej chyby týkajúcej sa spoločnosti Niko Tube, pretože neporušenie práva tejto spoločnosti na obhajobu by nemohlo viesť k inému výsledku, než bol výsledok potvrdený Súdom prvého stupňa v bode 189 napadnutého rozsudku. Zo všeobecnejšieho hľadiska sa Komisia domnieva, že Súd prvého stupňa sa v bode 209 napadnutého rozsudku nemohol obmedziť na odvolanie sa na svoje posúdenie vo veci samej, aby konštatoval, že žalobcovia v prvostupňovom konaní preukázali, že ich právo na obhajobu bolo porušené.

131. Spoločnosti Niko Tube a NTRP navrhujú, aby Súdny dvor zamietol dôvody uvedené Radou a Komisiou.

132. Spoločnosti predovšetkým tvrdia, že Súd prvého stupňa sa správne neuspokojil len s jednoduchým odkazom na právny základ dotknutej úpravy, aby overil či inštitúcie splnili svoju povinnosť dodržiavať právo na obhajobu. Tieto spoločnosti osobitne zdôrazňujú, že konkrétne preskúmanie vykonané Súdom prvého stupňa spĺňa požiadavky stanovené judikatúrou a nemožno ho kvalifikovať ako príliš striktné. Spoločnosti Niko Tube a NTRP v liste zo 4. mája 2006 v odpovedi na druhý dokument o konečnom poskytnutí informácií zaslaný Komisiou síce tvrdili, že činnosti spoločnosti SEPCO nie sú rovnaké ako činnosti zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu, nevedeli však, či a na základe akého dôvodu mohla Komisia kvalifikovať túto spoločnosť ako zástupcu. Tieto spoločnosti sa zjavne nemohli vyjadriť k osobitným tvrdeniam uvedeným vo faxe z 26. júna 2006, ktorý, ako správne rozhodol Súd prvého stupňa, predstavoval v štádiu správneho konania prvé uvedenie dôvodov, z ktorých inštitúcie vychádzali, keď sa domnievali, že bolo potrebné vykonať spornú úpravu.

133. Ďalej je podľa spoločností Niko Tube a NTRP rovnako zjavné, ako uviedol Súd prvého stupňa, že na rozdiel od požiadaviek vyplývajúcich z judikatúry nemali pred prijatím návrhu Komisie na účely prijatia sporného nariadenia príležitosť dať účinne na vedomie svoje stanovisko k existencii a relevantnosti uvedených skutočností a okolností, ktoré viedli ku konečnému vykonaniu úpravy zo strany inštitúcií.

134. Spoločnosti tiež ďalej tvrdia, že právne kritérium navrhnuté Radou pre preskúmanie toho, či procesná vada, ktorej sa inštitúcie dopustili, mohla ovplyvniť záver, ku ktorému inštitúcie dospeli, keď porovnali tvrdenia uvedené spoločnosťami Niko Tube a NTRP pred zverejnením odôvodnenia obsiahnutého vo faxe z 26. júna 2006 s tvrdeniami uvedenými po tomto zverejnení, prekračuje obmedzený rozsah preskúmania, ktoré Súd prvého stupňa vykonáva vo vzťahu k dôkazom. Súd prvého stupňa sa správne obmedzil na preukázanie toho, že správne konanie mohlo viesť k inému výsledku, keby žalobcovia v prvostupňovom konaní mali počas tohto konania príležitosť predložiť pripomienky k dôvodom, ktoré viedli k úprave.

135. Napokon, čo sa týka tvrdenia Rady založeného na údajnej nezrovnalosti, ktorá mala vplyv na odôvodnenie Súdu prvého stupňa vzťahujúce sa na porušenie práva spoločnosti Niko Tube na obhajobu, spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že právo spoločnosti Niko Tube na obhajobu nebolo porušené vzhľadom na to, že Súd prvého stupňa v rámci konania dospel k záveru, že neexistoval dôkaz o tom, že by spoločnosť SEPCO bola kontrolovaná spoločnosťou Niko Tube. Podľa názoru týchto spoločností ak by spoločnosť Niko Tube bola včas informovaná o dôvodoch spornej úpravy, mohla sústrediť svoje tvrdenia na uvedené dôvody v priebehu správneho konania a ovplyvniť tak jeho výsledok.

2. Analýza

136. Na úvod pripomínam, ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 64 napadnutého rozsudku, na ktorý odkázal v bode 201 uvedeného rozsudku, že článok 20 ods. 2 základného nariadenia priznáva najmä sťažovateľom, dovozcom a vývozcom, ako aj združeniam, ktoré ich zastupujú, a zástupcom krajiny vývozu právo požiadať o konečné poskytnutie informácií, resp. dôvodov, na základe ktorých má byť odporučené uloženie konečných opatrení.

137. Z judikatúry uvedenej Súdom prvého stupňa tiež vyplýva, že dotknutým podnikom musí byť v priebehu správneho konania umožnené vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti uvádzaných skutočností a okolností, ako aj k dôkazom. [26]

26 — Rozsudky z 27. júna 1991, Al-Jubail Fertilizer/Rada, C-49/88, Zb. s. I-3187, bod 17, a z 3. októbra 2000, Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, Zb. s. I-8147, bod 99.

138. Podotýkam, že Súd prvého stupňa v bode 203 napadnutého rozsudku uviedol, bez toho, aby to Rada a Komisia spochybnili, že Komisia v druhom dokumente o konečnom poskytnutí informácií zo dňa 24. apríla 2006 oznámila spoločnostiam Niko Tube a NTRP, že pokiaľ ide o predaje do Spoločenstva, do ktorých bola spoločnosť SEPCO zapojená, bola vykonaná úprava v skutočnosti vykonaná na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia a nie na základe článku 2 ods. 9 tohto nariadenia, ako bolo chybne uvedené v prvom dokumente o konečnom poskytnutí informácií. Súd prvého stupňa vzal tiež na vedomie, že Komisia v tomto dokumente síce uviedla, že výška vykonaného odpočtu zostala nezmenená, neposkytla však žiadne odôvodnenie, prečo bol v prejednávanej veci uplatniteľný článok 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

139. Navyše ani Rada ani Komisia nespochybňujú kvalifikáciu vykonanú Súdom prvého stupňa v bode 201 napadnutého rozsudku, podľa ktorej informácia týkajúca sa spornej úpravy a dôvodov, pre ktoré k nej došlo, je zásadná v tom zmysle, že takáto úprava má priamy dosah na úroveň antidumpingového cla.

140. Podľa môjho názoru teda inštitúcie nesprávne vytýkajú Súdu prvého stupňa, že v podstate žiadal, aby Komisia informovala spoločnosti Niko Tube a NTRP počas správneho konania nielen o skutočnosti, že sa táto inštitúcia domnievala, že úpravu je potrebné vykonať na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, ale aj o dôvodoch, ktoré túto úpravu odôvodňovali, a to najmä o okolnostiach a dôkazoch uvedených Komisiou na podporu jej posúdenia.

141. Vzhľadom na to, že v skutočnosti boli tieto okolnosti a dôkazy považované za podstatné, mali byť teda oznámené v momente, kedy žalobcovia v prvostupňovom konaní mohli ešte účinne oznámiť svoje stanovisko, osobitne k ich relevantnosti, pred prijatím sporného nariadenia. Ako konštatoval Súd prvého stupňa, Komisia oznámila dotknutým podnikom presné dôvody, ktoré podľa nej viedli k úprave vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia, až vo svojom faxe z 26. júna 2006, teda deň pred prijatím sporného nariadenia.

142. Ako Súd prvého stupňa správne pripomenul v bode 208 napadnutého rozsudku, procesná vada, ktorej sa Komisia dopustila, by však mohla predstavovať porušenie práva žalobcov v prvostupňovom konaní na obhajobu, ktoré odôvodňuje zrušenie sporného nariadenia, len v prípade, ak by žalobcovia preukázali nie to, že sporné nariadenie malo odlišný obsah, ale len to, že takýto predpoklad nie je úplne vylúčený, takže by boli schopné lepšie zabezpečiť svoju obhajobu, keby nebolo došlo k tejto procesnej vade [27]. Inými slovami, spoločnosti Niko Tube a NTRP museli preukázať, že existovala možnosť, že správne konanie by mohlo dospieť k inému výsledku, ak by nedošlo k tejto procesnej vade, čím by tak táto vada mala konkrétny vplyv na ich právo na obhajobu [28].

143. Rada sa bez toho, aby spochybnila túto judikatúru, domnieva, že Súd prvého stupňa vo vzťahu k pred ním uvedeným tvrdeniam konkrétne nepreskúmal, ktoré skutočnosti nemohli žalobcovia v prvostupňovom konaní oznámiť z dôvodu oneskoreného odoslania faxu z 26. júna 2006.

144. Zdá sa mi, že túto kritiku je potrebné zamietnuť.

145. V tejto súvislosti pripomínam, že Súd prvého stupňa v bode 209 napadnutého rozsudku uviedol, pokiaľ ide o tri skutočnosti, z ktorých Komisia vychádzala, keď dospela k záveru, že spoločnosť SEPCO vykonávala funkcie rovnaké ako sú funkcie zástupcu vykonávajúceho prácu za províziu, „že v bodoch 185 až 188 [napadnutého rozsudku] sa *na základe tvrdení predložených žalobcami v rámci konania na Súde prvého stupňa* preukázalo, že tieto skutočnosti nemožno považovať za indície, ktoré by umožňovali preukázať jednak, že SEPCO vykonáva funkcie, ktoré možno považovať za funkcie zástupcu, ktorý vykonáva prácu za províziu a jednak, že SEPCO a NTRP nie sú jedným hospodárskym

27 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, C-141/08 P, Zb. s. I-9147, bod 94.

28 — Tamže, bod 81.

subjektom. V dôsledku toho treba dospieť k záveru, že žalobcovia preukázali, že skoršie oznámenie skutočností obsiahnutých vo faxe z 26. júna 2006 by im umožnilo uskutočniť takéto dokazovanie pred prijatím napadnutého nariadenia a tým podoprieť tvrdenie, podľa ktorého Komisia nedisponovala žiadnym hmatateľným dôkazom, ktorý by jej umožňoval uskutočniť spornú úpravu“ [29].

146. Ako pritom potvrdzuje tento bod napadnutého rozsudku, ktorý odkazuje na súdne preskúmanie vo veci samej vykonané v bodoch 185 až 188 tohto rozsudku, v ktorých ako som už uviedol bola niekoľkokrát spomenutá argumentácia a skutočnosti uvedené v priebehu konania, Súd prvého stupňa prinajmenšom čiastočne vychádzal správne zo skutočností, ktoré pred ním predniesli žalobcovia v prvostupňovom konaní, aby preskúmal, či procesná vada vytýkaná Komisii konkrétne ovplyvnila ich právo na vyjadrenie svojho stanoviska v priebehu správneho konania.

147. Naopak sa domnievam, že sa Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku a konkrétne v bode 209 v spojení s bodmi 188 až 190 vychádzal rozporu v odôvodnení, pokiaľ ide o konštatovanie, že právo spoločnosti Niko Tube na obhajobu bolo porušené.

148. Súd prvého stupňa totiž podľa môjho názoru nemohol zamietnuť žalobný dôvod žalobcov v prvostupňovom konaní vo veci samej, pokiaľ ide o úpravu vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube, keď zohľadnil najmä tvrdenia uvedené v priebehu konania žalobcami v prvostupňovom konaní a súčasne sa domnievať, že tie isté tvrdenia by mohli, ak by boli uvedené počas správneho konania bez procesnej vady Komisie, viesť k inému výsledku, než k akému dospeli inštitúcie.

149. V každom prípade, so zreteľom na zamietnutie časti žalobného dôvodu vo veci samej, ktorú žalobcovia predniesli v prvostupňovom konaní na podporu zrušenia sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týka úpravy vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube, sa Súd prvého stupňa nemohol pri posúdení porušenia práva spoločnosti Niko Tube na obhajobu obmedziť na odkaz na dôvody vo veci samej, ktoré sa spoločnosti Niko Tube špecificky netýkali. Súd prvého stupňa mal naopak vysvetliť dôvody, prečo aj napriek zamietnutiu uvedenej časti žalobného dôvodu mohli tvrdenia prednesené pred ním žalobcami v prvostupňovom konaní, keby boli mohli byť oznámené počas správneho konania, viesť k odlišnému výsledku správneho konania než k akému dospeli inštitúcie. Súd prvého stupňa tým, že tieto dôvody nevysvetlil, podľa môjho názoru nedostatočne odôvodnil svoj záver uvedený v bode 209 napadnutého rozsudku, podľa ktorého žalobcovia v prvostupňovom konaní v podstate preukázali, že skoršie oznámenie skutočností obsiahnutých vo faxe z 26. júna 2006 by im pred prijatím napadnutého nariadenia umožnilo podoprieť ich tvrdenie, podľa ktorého Komisia nedisponovala žiadnym hmatateľným dôkazom, ktorý by jej umožňoval uskutočniť spornú úpravu v rozsahu, v akom sa týkala spoločnosti Niko Tube.

150. Toto posúdenie sa mi nezdá byť vyvrátené úvahou, podľa ktorej sa niektoré tvrdenia uvedené v bodoch 185 a 186 napadnutého rozsudku vzťahujú tak na spoločnosť NTRP, ako aj na spoločnosť Niko Tube.

151. V rozsahu, v akom sa totiž Súd prvého stupňa v otázke posúdenia žalobného dôvodu vo veci samej uvedeného žalobcami v prvostupňovom konaní, ktorý sa týkal spornej úpravy, implicitne, ale nevyhnutne nedomnieval, že tieto tvrdenia mohli samé o sebe viesť k prijatiu uvedeného žalobného dôvodu, a teda k zrušeniu sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa táto úprava vzťahovala na predaje na vývoz rúrok vyrobených spoločnosťou Niko Tube uskutočnené spoločnosťou SEPCO, mi nie je bez osobitného odôvodnenia zo strany Súdu prvého stupňa jasné, ako by skutočnosť, že by tieto tvrdenia mohli byť uvedené počas správneho konania, konkrétne poskytla žalobcom v prvostupňovom konaní možnosť priviesť správne konanie k inému výsledku.

29 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

152. V tejto súvislosti, ako už implicitne vyplýva z posúdenia uvedeného v bode 146 týchto návrhov, spoločnosti NTRP a Niko Tube podľa môjho názoru nesprávne tvrdia, že Súd prvého stupňa v súvislosti s preskúmaním prípadného porušenia práva týchto podnikov na obhajobu nemohol preskúmať nové tvrdenia, ktoré mu tieto podniky predložili, bez toho, aby neprekročil rozsah svojho obmedzeného preskúmania.

153. Podobne ako pri každom tvrdení na podporu žaloby o zrušenie totiž prislúcha žalobcovi, aby predložil dôkaz o tvrdení založenom na nedodržaní jeho procesných práv. Keďže judikatúra vyžaduje preukázanie konkrétneho zásahu do práva na obhajobu, aby mohol byť prijatý žalobný dôvod založený na tomto dôvode, a mohol sa tým zrušiť akt Únie, prináleží žalobcovi, ktorý sa takého dôvodu smerujúceho k zrušeniu podaného proti zákonnosti takého aktu dovoláva, aby s dostatočnou presnosťou uviedol tvrdenia, ktoré by bol býval uviedol v prípade, že by nedošlo k vytýkanej procesnej vade, a ktoré sa líšia od tvrdení, ktoré už mohli byť predložené počas správneho konania pred tým, než došlo k vytýkanej procesnej vade. Len vykonaním takého preskúmania môže Súd prvého stupňa platne posúdiť, či sporná procesná vada konkrétne zasiahla do práva žalobcu na obhajobu.[30] Toto posúdenie nijako neprekračuje rozsah preskúmania vykonávaného súdom Únie. Naopak, podľa môjho názoru je súčasťou úplného a celkového preskúmania prípadného porušenia základnej zásady práva Únie zo strany inštitúcií, spočívajúcej v dodržiavaní práva na obhajobu v ktoromkoľvek konaní začatom proti osobe, ktoré môže viesť k aktu spôsobujúcemu ujmu.[31]

154. Rovnakými úvahami je odôvodnené aj zamietnutie všeobecného tvrdenia Komisie, podľa ktorého Súd prvého stupňa nemohol v bode 209 napadnutého rozsudku odkázať na svoje úvahy týkajúce sa vecného preskúmania spornej úpravy. V rozsahu, v akom sa táto kritika vzťahuje na spoločnosť NTRP, bolo cieľom odkazu uvedeného v bode 209 napadnutého rozsudku preukázať len preukázať, že ak by spoločnosť NTRP mala počas správneho konania príležitosť oznámiť skutočnosti, ktoré predložila počas konania pred Súdom prvého stupňa, uvedené v bodoch 185 až 187 napadnutého rozsudku, mohla by lepšie zabezpečiť výkon svojho práva na obhajobu.

155. So zreteľom na tieto úvahy navrhujem čiastočne prijať odvolací dôvod uvedený Radou a zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom prijal šiesty žalobný dôvod žalobcov v prvostupňovom konaní založený na porušení práva spoločnosti Niko Tube na obhajobu v časti, ktorá sa týkala úpravy vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrobených spoločnosťou vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

156. Naopak keďže odvolanie vo veci samej smerované Komisiou proti napadnutému rozsudku neuviedlo odvolací dôvod totožný s odvolacím dôvodom uvedeným Radou, ktorý navrhujem prijať, navrhujem zamietnuť odvolanie Komisie vo veci samej v celom rozsahu.

157. Teraz je teda potrebné preskúmať dva dôvody uvedené na podporu vzájomného odvolania spoločností Niko Tube a NTRP, ktoré sa vzťahujú na iné posúdenia Súdu prvého stupňa než na posúdenia týkajúce sa úpravy vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

D – *O prvých dvoch dôvodoch vzájomného odvolania podaného spoločnosťami Niko Tube a NTRP*

158. Okrem už preskúmaného tretieho odvolacieho dôvodu spoločnosti Niko Tube a NTRP uvádzajú vo svojom vzájomnom odvolaní dva ďalšie dôvody založené na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorých sa mal Súd prvého stupňa dopustiť v rámci svojho posúdenia výpočtu normálnej hodnoty a zistenia ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie.

30 — Pozri v tejto súvislosti najmä rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný, body 81 a 107.

31 — Pokiaľ ide konania týkajúce sa antidumpingu, pozri rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný, bod 83.

1. O prvom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť údajne postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa týkajúce sa výpočtu normálnej hodnoty

159. Ešte pred preskúmaním tohto dôvodu vzájomného odvolania, ktorý sa skladá z piatich častí, sa mi zdá užitočné pripomenúť podstatné okolnosti predchádzajúce sporu, ktoré sa týkajú vyňatia rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4, ktoré sú predmetom tohto odvolacieho dôvodu.

a) Podstatné okolnosti predchádzajúce sporu, ktoré sa týkajú rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4

160. Komisia v rámci svojho prešetrovania poskytla definíciu dotknutého výrobku (bezšvíkové rúry a rúrky) vysvetlenú v dotazníku zaslanom dotknutým osobám. Komisia v tomto dotazníku taktiež uviedla, že sa na účely vykonania spravodlivého porovnania cien dotknutého výrobku rozhodla použiť systém klasifikácie výrobkov zvaný „KČV“, ktorý pozostáva z kódu obsahujúceho šesť znakov (napríklad KČV JB21YN) závisiacich najmä od colného zatriedenia a osobitných fyzikálnych a technických vlastností (priemer, hrúbka) dotknutých bezšvíkových rúr a rúrok. Zo znenia dotazníka vyplývala dotknutým stranám povinnosť použiť kontrolné čísla výrobkov vo všetkých svojich odpovediach striktne presným a koherentným spôsobom.

161. Spoločnosť SPIG vo svojej odpovedi na dotazník poskytla v júni 2005 pre každú jednotlivú transakciu podrobný zoznam svojich predajov uskutočnených na Ukrajine, ako aj zoznam svojich dodávateľov. Spoločnosť SPIG však nepoužila systém so šiestimi znakmi, ktorý Komisia odporučila vo svojom dotazníku, ale zjednodušený systém s tromi znakmi. Zoznam predajov zaslaný spoločnosťou SPIG uvádzal šesť transakcií obsahujúcich kód KE4. Spoločnosť NTRP bola na zozname uvedená ako jediný dodávateľ rúrok patriacich pod KČV KE4. Komisia pri výpočte normálnej hodnoty vychádzala z tohto zoznamu, ktorý na mieste overila.

162. Spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojej korešpondencii s Komisiou v nadväznosti na prvý dokument o konečnom poskytnutí informácií tvrdili, že rúrky patriace pod KČV KE4 musia byť vyňaté z výpočtu, pretože nespadajú pod dotknutý výrobok alebo ich v každom prípade nevyrobili.

163. Komisia v druhom dokumente o konečnom poskytnutí informácií prijatom 24. apríla 2006 zamietla žiadosť o vyňatie výrobkov patriacich pod KČV KE4 z výpočtu normálnej hodnoty. V tomto dokumente sa uvádzalo, že Komisia zobrala na vedomie poznámky týkajúce sa vnútroštátnych predajov zaradených pod KČV KE4, ale nedokáže si overiť nové informácie, ktoré jej spoločnosti Niko Tube a NTRP poskytli.

164. Tieto spoločnosti zopakovali svoju žiadosť o vyňatie vo svojej odpovedi na druhý dokument o konečnom poskytnutí informácií zo 4. mája 2006. V tejto odpovedi sa uvádzalo, že skupina Interpipe nevyrobila žiadnu z rúrok patriacich pod KČV KE4, konkrétne 63,1 ton bezšvíkových rúr a rúrok patriacich pod technickú normu TU 14-3P-197-2001. V tejto odpovedi sa tiež uvádzalo, že z jednotlivých zoznamov predajov zaslaných Komisii priamo vyplývalo, že v súvislosti s týmito bezšvíkovými rúrami a rúrkami konala skupina Interpipe len ako distribútor a že rúrky zaradené pod KČV KE4 boli vyrobené len spoločnosťou NTRP.

165. Komisia vo svojom faxe z 26. júna 2006 opakovane zamietla žiadosť o vyňatie najmä z dôvodu, že údaje týkajúce sa týchto rúrok nepredstavovali dostatočnú záruku vzhľadom k nevykonaniu nového overenia na mieste, ktoré bolo považované za príliš zložité z hľadiska organizácie v pokročilom štádiu správneho konania.

166. Spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojej žalobe o neplatnosť sporného nariadenia tvrdili, že inštitúcie vychádzali zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď do výpočtu normálnej hodnoty, a teda aj dumpingového rozpätia, zahrnuli údaje týkajúce sa rúrok patriacich pod KČV KE4 a pod technickú normu TU 14-3P-197-2001, že porušili zásadu zákazu diskriminácie, právo na obhajobu aj povinnosť odôvodnenia.

167. Súd prvého stupňa všetky tieto žalobné dôvody zamietol.

168. Pokiaľ ide o preskúmanie zjavne nesprávneho posúdenia vytýkaného žalobcami v prvostupňovom konaní, ktoré zahŕňalo aj porušenie povinnosti náležitej starostlivosti, Súd prvého stupňa preskúmal, či skutočnosti, ktoré žalobcovia predložili Komisii počas prešetrovania boli dostatočné pre prijatie záveru, že žalobcovia nevyrábajú rúry určené pre jadrovú energetiku patriace pod KČV KE4, takže Komisia starostlivo a nestranne nepreskúmala všetky relevantné skutočnosti prejednávanej veci a vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že tieto skutočnosti majú byť predmetom novej overovacej návštevy v priestoroch žalobcov v prvostupňovom konaní.

169. V rámci tohto preskúmania Súd prvého stupňa v bode 45 napadnutého rozsudku predovšetkým konštatoval, že žalobcovia v prvostupňovom konaní nikdy nevpísali normu TU 14-3P-197-2001 do zoznamu svojich domácich predajov a predajov na vývoz, čo naznačovalo, že žalobcovia rúry určené pre jadrovú energetiku nepredali dokonca ani spoločnosti SPIG. Súd prvého stupňa navyše uviedol, že zoznamy výrobných nákladov žalobcov v prvostupňovom konaní ukazujú, že výrobky uvedené v týchto zoznamoch neboli vyrobené podľa uvedenej normy.

170. Súd prvého stupňa však zároveň pripomenul, že zoznam predajov na domácom trhu spoločnosti SPIG uvádzal šesť transakcií týkajúcich sa rúrok patriacich pod KČV KE4 a vyrobených podľa vyššie uvedenej technickej normy. Súd prvého stupňa v bode 48 napadnutého rozsudku dodal, že zoznam dodávateľov a nákupov spoločnosti SPIG uvádzal len jedného jediného dodávateľa rúrok patriacich pod KČV KE4, a to spoločnosť NTRP. Na tomto zozname pritom mali byť uvedení len dodávatelia, ktorých výrobky boli ďalej predávané v Únii. Keďže skutočnosti uvedené v spise potvrdzujú, že rúrky patriace pod kód KČV KE4 a pod technickú normu TU 14-3P-197-2001 sa ďalej predávali na ukrajinskom trhu a že všetky rúrky patriace pod uvedený kód, nie však pod uvedenú technickú normu, vyrábané spoločnosťou NTRP boli ďalej predávané prostredníctvom spoločnosti SPIG na trhu Spoločenstva, Súd prvého stupňa z toho vyvodzuje, že spoločnosť SPIG sa nedopustila žiadnej chyby, keď v zozname dodávateľov a nákupov neuviedla iného dodávateľa rúrok patriacich pod KČV KE4 ako spoločnosť NTRP.

171. Napriek tomu však Súd prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku uviedol, že jednak skutočnosť, že zoznam domácich predajov spoločnosti SPIG uvádzal transakcie týkajúce sa rúrok spadajúcich pod KČV KE4 a technickú normu TU 14-3P-197-2001, a jednak to, že zoznam dodávateľov a nákupov spoločnosti SPIG uvádzal len jediného dodávateľa rúrok spadajúcich pod KČV KE4, mohlo zmiasť zástupcov Komisie poverených prešetrením. Súd prvého stupňa z toho v bodoch 50 a 51 napadnutého rozsudku vyvodil, že po náležitom posúdení odpovedí na dotazník predložených žalobcami v prvostupňovom konaní a spoločnosťou SPIG ako ich prepojenou predajnou spoločnosťou Komisia disponovala protichodnými informáciami alebo prinajmenšom informáciami, ktorých platnosť bola spochybniteľná, bez toho, že by sa žalobcovia v prvostupňovom konaní snažili rozptýliť pochybnosti Komisie v súvislosti s týmito rozpormi. Súd prvého stupňa najmä rozhodol, že prináležalo žalobcom v prvostupňovom konaní, aby predložili dôkaz o tom, že sa dotknutých šesť transakcií týkalo nákupov rúrok patriacich pod KČV KE4 a technickú normu 14-3P-197-2001 prostredníctvom spoločnosti SPIG od nezávislého dodávateľa, čo však neurobili. Na základe uvedeného dospel Súd prvého stupňa k záveru, že Komisia splnila svoju povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti prejednávanej veci, že normálna hodnota bola teda stanovená primeraným spôsobom v súlade s judikatúrou a že Rada nevychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia.

172. Pokiaľ ide o žalobný dôvod založený na porušení zásady zákazu diskriminácie tým, že Rada súhlasila s vyňatím výrobkov nevyrobených žalobcami v prvostupňovom konaní patriacich pod určité kódy KČV, avšak nie rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4 a technickú normu TU 14-3P-197-2001, z výpočtu dumpingového rozpätia, Súd prvého stupňa v bodoch 59 a 60 napadnutého rozsudku konštatoval, že zatiaľ čo uvedené rúry určené pre jadrovú energetiku boli vyrobené spoločnosťou NTRP, rúrky patriace pod iné KČV sa v zoznamoch predajov alebo výrobných nákladov žalobcov v prvostupňovom konaní neobjavili a že zoznam dodávateľov a nákupov spoločnosti SPIG navyše uvádzal len jedného jediného dodávateľa KČV KE4, a to spoločnosť NTRP. Súd prvého stupňa teda tento žalobný dôvod zamietol.

173. Súd prvého stupňa okrem toho v bodoch 67 až 69 napadnutého rozsudku zamietol aj žalobné dôvody založené na porušení práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia uvedené žalobcami v prvostupňovom konaní.

b) O piatich častiach prvého dôvodu vzájomného odvolania

174. Spoločnosti Niko Tube a NTRP po prvé tvrdia, že Súd prvého stupňa porušil ich právo na obhajobu, keď zamietol ich žalobné dôvody uvedené v prvostupňovom konaní založené na zjavne nesprávnom posúdení a na porušení zásady zákazu diskriminácie. Po druhé tvrdia, že Súd prvého stupňa prekročil hranice súdneho preskúmania. Po tretie spoločnosti Niko Tube a NTRP Súdu prvého stupňa vytýkajú, že sa nevyjadril k doplňujúcemu dôvodu vznesenému v prvostupňovom konaní. Po štvrté podľa nich Súd prvého stupňa vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia povinnosti náležitej starostlivosti. A nakoniec po piate skreslil jasný význam dôkazov.

c) O prvých dvoch častiach založených na porušení práva na obhajobu a na prekročení hraníc súdneho preskúmania

i) Argumentácia účastníkov konania

175. Aj keď spoločnosti Niko Tube a NTRP uznávajú, že sa počas prvostupňového konania mohli vyjadriť k skutočnostiam, z ktorých Súd prvého stupňa vychádzal, tvrdia, že Súd prvého stupňa porušil ich právo na obhajobu, keď v bodoch 47 až 55 a v bodoch 59 a 60 napadnutého rozsudku vychádzal z nových skutočností veci, ktoré im neboli počas správneho konania oznámené. To je prípad nového odôvodnenia predloženého Radou a Komisiou pre odôvodnenie chybného vyňatia rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich do KČV KE4 z výpočtu dumpingového rozpätia, ako aj tých nových skutočností, ktorými malo byť toto nové odôvodnenie podporené, ako sú relevantnosť zoznamu dodávateľov a nákupov spoločnosti SPIG, tvrdenie o nedostatočnej spolupráci v oblasti prekladu a údajný nedostatok dôkazov o dodávateľovi uvedených rúr určených pre jadrovú energetiku.

176. Rada a Komisia sa domnievajú, že prvú časť prvého dôvodu vzájomného odvolania, ktorá je obzvlášť mätúca, treba zamietnuť. Okrem toho, že spoločnosti Niko Tube a NTRP neidentifikujú skutočnosti, na základe ktorých im Súd prvého stupňa nepriznal právo byť vypočuté, tieto inštitúcie tvrdia, že tieto spoločnosti zamieňajú právo na obhajobu s povinnosťou odôvodnenia. V súvislosti s posledným spomenutým aspektom Rada poznamenáva, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nijako neidentifikujú údajné „nové skutočnosti“, z ktorých Súd prvého stupňa vychádzal. Tieto údajné „nové skutočnosti“ nie sú podľa názoru Rady ničím iným než doplňujúcimi vysvetleniami slúžiacimi na podloženie zistení uvedených v druhom dokumente o konečnom poskytnutí informácií Komisie zo dňa 24. apríla 2006, podľa ktorých nemohla byť žiadosť o vyňatie šiestich transakcií týkajúcich sa rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4 schválená, pretože by to vyžadovalo doplňujúce overenie nových informácií. Inštitúcie sa v každom prípade nemuseli obmedziť len na uvedenie odôvodnenia, ktoré bolo základom ich konania, a korešpondencie s účastníkmi konania, ale svoje stanovisko mohli viac rozvinúť pred Súdom prvého stupňa. Druhú časť prvého dôvodu vzájomného odvolania je potrebné zamietnuť z podobných dôvodov. Súd prvého stupňa konal v medziach svojho preskúmania.

ii) Analýza

177. V rozsahu, v akom sa domáha určenia, že Súd prvého stupňa nedodržal požiadavky rešpektovania práva spoločností Niko Tube a NTRP na obhajobu, je podľa môjho názoru potrebné prvú časť prvého dôvodu vzájomného odvolania zamietnuť. Tieto spoločnosti totiž jasne neidentifikujú skutkové a právne okolnosti, vo veci ktorých ich Súd prvého stupňa nevypočul. Navyše pripúšťajú, že sa mohli vyjadriť k skutočnostiam, na ktorých sa zakladalo posúdenie Súdu prvého stupňa uvedené v bodoch 45 až 54, ako aj 59 a 60 napadnutého rozsudku.

178. Okrem toho a pre prípad potreby treba uviesť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP v rámci svojho vzájomného odvolania nenapádajú posúdenie Súdu prvého stupňa uvedené v bode 67 napadnutého rozsudku týkajúce sa údajného porušenia práva na obhajobu, ktorého sa mali inštitúcie dopustiť svojou žiadosťou o vyňatie rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4.

179. Viac než porušenie práva na obhajobu sa Súdu prvého stupňa v skutočnosti vytýka, že prekročil hranice svojho súdneho preskúmania, keď zohľadnil odôvodnenia na podporu zamietnutia žiadosti spoločností Niko Tube a NTRP o vyňatie rúrok patriacich pod KČV KE4 z výpočtu normálnej hodnoty, ktoré nevyplývali zo správneho konania.

180. Prvá časť prvého dôvodu vzájomného odvolania sa teda v podstate prekrýva s druhou časťou založenou presne na prekročení právomoci, ktorého sa mal Súd prvého stupňa dopustiť.

181. Pokiaľ ide o túto výhradu, podľa môjho názoru ju treba zamietnuť.

182. Predovšetkým sa domnievam, že tvrdenie spoločností Niko Tube a NTRP uvedené v ich vzájomnom odvolaní, podľa ktorého sa Súd prvého stupňa opieral o nové skutočnosti, nemožno prijať. Z relevantných bodov napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že Súd prvého stupňa sa pri preskúmaní žalobných dôvodov založených na zjavne nesprávnom posúdení a na porušení zásady zákazu diskriminácie obmedzil na zohľadnenie skutočností vyplývajúcich z dokumentov vymenených počas správneho konania.

183. Ďalej treba pripomenúť, že aby Súd prvého stupňa preskúmal, ako mu to navrhli žalobcovia v prvostupňovom konaní, či Rada vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia tým, že zamietla ich žiadosť o vyňatie rúr určených pre jadrovú energetiku patriacich pod KČV KE4 z výpočtu normálnej hodnoty a dumpingového rozpätia z dôvodu, že ich nevyrobili, preskúmal predovšetkým odôvodnenie, na základe ktorého bolo toto zamietnutie vykonané, osobitne so zreteľom na skutkový kontext, v ktorom bolo toto odôvodnenie prijaté. Takéto preskúmanie pritom samo o sebe neobsahuje nesprávne právne posúdenie. Súd prvého stupňa totiž nenahradil posúdenie inštitúcií vlastným posúdením, ale len vložil do jeho kontextu zamietnutie žiadosti žalobcov v prvostupňovom konaní, keď uviedol najmä tú skutočnosť, že zoznam dodávateľov a nákupov spoločnosti SPIG uvádzal jediného dodávateľa rúrok patriacich pod KČV KE4, a to spoločnosť NTRP, čo mohlo mať vplyv na tvrdenie, podľa ktorého žalobcovia v prvostupňovom konaní uvedené rúrky nevyrábali.

184. Takýto kontext zaiste nemohol byť žalobcami v prvostupňovom konaní ignorovaný, o čom napokon svedčí najmä zistenie uvedené v bode 51 napadnutého rozsudku, podľa ktorého žalobcovia predložili faktúry, ktoré sa mali vzťahovať k šiestim transakciám týkajúcim sa rúrok patriacich pod KČV KE4, ktoré boli nesprávne uvedené v zozname predajov spoločnosti SPIG.

185. Navrhujem teda tieto dve prvé časti prvého dôvodu vzájomného odvolania zamietnuť.

d) O tretej časti založenej na nevyjadrení sa k žalobnému dôvodu

i) Argumentácia účastníkov konania

186. Spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že vo svojej replike v prvostupňovom konaní uviedli, že vysvetlenia a tvrdenia uvedené vo vyjadrení Rady k žalobe sú oneskorené a nesmú byť zohľadnené. Súd prvého stupňa vzal tento žalobný dôvod na vedomie, čo osvedčuje správa z pojednávania, v spornom rozsudku sa však k nemu nevyjadril.

187. Rada a Komisia tvrdia, že táto časť žalobného dôvodu je neprípustná a v každom prípade nedôvodná.

ii) Analýza

188. Aj za predpokladu, že by žalobcovia v prvostupňovom konaní vzniesli v priebehu konania nový žalobný dôvod založený na údajnom oneskorení odôvodnenia na podporu sporného nariadenia, ku ktorému sa mal Súd prvého stupňa vyjadriť, treba konštatovať, že Súd prvého stupňa sa implicitne, ale nevyhnutne k tomuto dôvodu vyjadril a zamietol ho, keď preskúmal dôvody uvedené inštitúciami s prihliadnutím na kontext, do ktorého spadajú.

189. Preto navrhujem tretiu časť prvého dôvodu vzájomného odvolania zamietnuť.

e) O štvrtej časti založenej na zjavne nesprávnom posúdení povinnosti náležitej starostlivosti

i) Argumentácia účastníkov konania

190. Podľa spoločností Niko Tube a NTRP Súd prvého stupňa nesprávne vykladal pojem náležití starostlivosť, keď sa v bodoch 52 a 53 napadnutého rozsudku domnieval, že dva legitímne dôvody z desiatich dôvodov uvedených Radou pre zamietnutie žiadosti žalobcov v prvostupňovom konaní o vyňatie rúrok patriacich pod KČV KE4 z výpočtu normálnej hodnoty, postačovali pre preukázanie toho, že Komisia celkovo konala s požadovanou náležitou starostlivosťou.

191. Rada a Komisia tvrdia, že touto časťou žalobného dôvodu sa spoločnosti Niko Tube a NTRP v konečnom dôsledku snažia o spochybnenie skutkových zistení vykonaných Súdom prvého stupňa, čo je v štádiu odvolacieho konania neprípustné. Rada tiež pripomína, že zásada povinnosti náležitej starostlivosti je procesnej povahy, zatiaľ čo spoločnosti Niko Tube a NTRP spochybňujú výsledok preskúmania skutočností vykonaného Súdom prvého stupňa a závery, ku ktorým inštitúcie dospeli. Rada dodáva, že tvrdenia spoločností Niko Tube a NTRP, podľa ktorých bola väčšina tvrdení Súdom prvého stupňa vyhlásená za nerelevantné alebo zamietnutá, sú klamlivé a nepresné.

ii) Analýza

192. Je nesporné, že pokiaľ inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy, rešpektovanie záruk poskytnutých právnym poriadkom Únie v správnych konaniach má zásadnú dôležitosť. Medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu. [32]

193. V tomto kontexte, ako Súd prvého stupňa v podstate pripomenul v bode 41 napadnutého rozsudku a bez toho, aby to účastníci konania spochybnili, v oblasti antidumpingových opatrení, kde súd Únie nemôže zasahovať do posúdenia vyhradeného inštitúciám, mu prináleží uistiť sa, že inštitúcie zohľadnili všetky relevantné okolnosti a že posúdili skutočnosti obsiahnuté v spise s náležitou starostlivosťou požadovanou na to, aby bolo možné domnievať sa, že normálna hodnota bola stanovená primeraným spôsobom s ohľadom na ustanovenia základného nariadenia. [33]

32 — Pozri najmä rozsudky z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14; zo 7. mája 1992, Pesquerias De Bermeo a Naviera Laida/Komisia, C-258/90 a C-259/90, Zb. s. I-2901, bod 26, ako aj zo 6. novembra 2008, Holandsko/Komisia, C-405/07 P, Zb. s. I-8301, bod 56.

33 — Pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. októbra 1991, Nölle, C-16/90, Zb. s. I-5163, bod 13, a z 29. mája 1997, Rotexchemie, C-26/96, Zb. s. I-2817, bod 12. Pozri tiež rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. októbra 1999, Acme/Rada, T-48/96, Zb. s. II-3089, bod 39, a z 13. júla 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Rada, T-413/03, Zb. s. II-2243, bod 64.

194. Touto časťou odvolacieho dôvodu spoločnosti Niko Tube a NTRP v podstate tvrdia, že Súd prvého stupňa nemohol z právneho hľadiska správne konštatovať, že inštitúcie preskúmali údaje týkajúce sa rúrok patriacich pod KČV KE4 s požadovanou náležitou starostlivosťou, keď zamietol alebo vyhlásil za nerelevantné osem z desiatich dôvodov, na základe ktorých inštitúcie zahrnuli tieto rúrky do výpočtu normálnej hodnoty a dumpingového rozpätia.

195. Otázka, či Súd prvého stupňa správne rozhodol, že inštitúcie dodržali svoju povinnosť náležitej starostlivosti je právnou otázkou, ktorá podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania. [34]

196. Bez ohľadu na skutočnosť, že Súd prvého stupňa neuviedol zoznam desiatich faktorov, ale v bodoch 33 až 37 napadnutého rozsudku pripomenul päť skupín dôvodov, ktoré viedli inštitúcie k zamietnutiu žiadosti o vylúčenie rúrok patriacich pod KČV KE4 z výpočtu normálnej hodnoty a dumpingového rozpätia, je argumentácia spoločností Niko Tube a NTRP podľa môjho názoru založená na zjavne nesprávnom výklade napadnutého rozsudku.

197. Súd prvého stupňa totiž, pokiaľ ide o bod 48 napadnutého rozsudku, na rozdiel od toho, čo tvrdia spoločnosti Niko Tube a NTRP, neposúdil ako „nedôvodné“ tvrdenie, podľa ktorého spoločnosť SPIG uviedla len spoločnosť NTRP ako jediného dodávateľa uvedených rúrok. Súd prvého stupňa naopak rozhodol, že „spoločnosť SPIG sa nedopustila žiadnej chyby, keď... neuviedla iného dodávateľa ako NTRP“.

198. Ďalej skutočnosť, že sa Súd prvého stupňa osobitne nevyjadril k niektorým faktorom uvedeným vo vzájomnom odvolaní spoločností Niko Tube a NTRP, nemožno vykladať ako konštatovanie, že Súd prvého stupňa považoval tieto faktory za „nerelevantné“. Naopak, Súd prvého stupňa sa mohol z legitímnych dôvodov hospodárnosti konania domnievať, že mu v kontexte preskúmania žalobného dôvodu založeného na zjavne nesprávnom posúdení, ktorého preukázanie bolo vecou žalobcov v prvostupňovom konaní, neprináležalo preskúmať všetky tvrdenia uvedené inštitúciami na podporu jej záveru, ak niektoré z uvedených dôvodov boli pre podporenie uvedeného záveru dostatočné.

199. Spoločnosti Niko Tube a NTRP pritom samé pripúšťajú, že Súd prvého stupňa rozhodol, že skutočnosť, že nepredložili dôkazy jasne preukazujúce, že dotknuté rúrky boli zakúpené od tretej nezávislej osoby a nie od spoločnosti NTRP, ako aj skutočnosť, že Komisia počas overovacej návštevy na mieste nevzniesla otázku týkajúcu sa rúrok patriacich pod KČV KE4, keďže žalobcovia v prvostupňovom konaní ešte nepodali žiadosť o vyňatie uvedených rúrok, spočíva na „oprávnených obavách“. To, že posledné uvedené posúdenie spoločnosti Niko Tube a NTRP nepresvedčilo a snažia sa ho spochybniť pred Súdnym dvorom zaiste nepredstavuje otázku, ktorá patrí do právomoci Súdneho dvora v rámci konania o odvolaní [35]. Pokiaľ ide o konštatovanie, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nepredložili dôkazy o tom, že dotknuté rúrky boli zakúpené od nezávislej tretej osoby, tieto spoločnosti v rámci tejto časti odvolacieho dôvodu neidentifikujú žiadne nesprávne právne posúdenie, ktorého sa mal Súd prvého stupňa dopustiť.

200. V každom prípade aj za predpokladu, že by Súd prvého stupňa prípadne rozhodol, že niektoré z tvrdení uvedených inštitúciami sa javia ako nerelevantné, neznamenalo by to, že inštitúcie starostlivo a nestranne nepreskúmali všetky skutočnosti, ktoré im boli počas správneho konania oznámené.

201. V dôsledku uvedeného navrhujem štvrtú časť prvého dôvodu vzájomného odvolania zamietnuť.

34 — Pozri v tejto súvislosti najmä rozsudky Holandsko/Komisia, už citovaný, bod 44, a z 3. septembra 2009, Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, Zb. s. I-7051, bod 34.

35 — V súlade s judikatúrou nepredstavuje posúdenie skutočností, s výhradou prípadu skreslenia dôkazov Súdom prvého stupňa, právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci konania o odvolaní. Pozri najmä rozsudok Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada, už citovaný, bod 56 a citovanú judikatúru.

f) O piatej časti založenej na skreslení jasného významu dôkazov

i) Argumentácia účastníkov konania

202. Spoločnosti Niko Tube a NTRP subsidiárne tvrdia, že Súd prvého stupňa skreslil jasný význam dôkazov. Súd prvého stupňa tak nesprávne dospel k záveru, že informácie predložené počas správneho konania žalobcami v prvostupňovom konaní mohli viesť k zmäteniu zástupcov Komisie a že Komisia disponovala rozpornými informáciami (body 49 a 50 napadnutého rozsudku), že Komisia preukázala požadovanú náležitú starostlivosť (bod 52) a že sa žalobcovia v prvostupňovom konaní nesnažili rozptýliť pochybnosti Komisie (bod 51 napadnutého rozsudku).

203. Podľa Rady a Komisie je piata časť odvolacieho dôvodu neprípustná a v každom prípade nedôvodná. Spoločnosti Niko Tube a NTRP predovšetkým nepreukázali ani skreslenie dôkazov, ani nesprávne posúdenia Súdom prvého stupňa, ktoré by také skreslenie spôsobilo, a obmedzujú sa len na spochybnenie posúdení Súdu prvého stupňa, keď sa odvolávajú na tvrdenia, ktoré už boli Súdom prvého stupňa zamietnuté.

ii) Analýza

204. Ako som už uviedol, posúdenie skutočností, s výhradou prípadu skreslenia dôkazov Súdom prvého stupňa, nie je právnou otázkou, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci konania o odvolaní.

205. Okrem toho podľa ustálenej judikatúry musí údajné skreslenie skutočností alebo dôkazov zjavne vyplývať z písomností obsiahnutých v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutočností a dôkazov.[36]

206. Na podporu svojho prvého tvrdenia spoločnosti Niko Tube a NTRP uvádzajú, že na rozdiel od toho, čo Súd prvého stupňa rozhodol v bodoch 49 a 50 napadnutého rozsudku, ich odpoveď na dotazník zaslaný Komisii neobsahovala rozporuplné údaje. Súd prvého stupňa napokon v bode 46 napadnutého rozsudku pripustil, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nevyrábali rúry určené pre jadrovú energetiku. Bolo teda jasné, že tieto rúrky mohli byť zakúpené len od iného subjektu než je spoločnosť NTRP.

207. Túto argumentáciu treba zamietnuť.

208. Spoločnosti Niko Tube a NTRP predovšetkým presne neidentifikujú, ktoré dôkazy mal Súd prvého stupňa skresliť.

209. V každom prípade treba ďalej konštatovať, že Súd prvého stupňa v bode 50 napadnutého rozsudku až po preskúmaní nielen samotných odpovedí spoločností Niko Tube a NTRP na dotazník, ale aj odpovede ich prepojenej predajnej spoločnosti SPIG, konštatoval, že Komisia disponovala protichodnými informáciami. Spoločnosti Niko Tube a NTRP pritom netvrdia, že Súd prvého stupňa skreslil odpoveď spoločnosti SPIG na dotazník zaslaný Komisiou, podľa ktorého najmä zoznam predajov na ukrajinskom trhu uvádzal transakcie týkajúce sa rúrok patriacich pod KČV KE4 a zoznam týkajúci sa dodávateľov tejto spoločnosti uvádzal spoločnosť NTRP ako jediného dodávateľa, ako konštatoval Súd prvého stupňa v bode 49 napadnutého rozsudku. Keďže údaje obsiahnuté v tejto odpovedi mohli byť v rozpore s údajmi uvedenými v odpovediach spoločností Niko Tube a NTRP, o ktorých tieto spoločnosti netvrdia, že boli Súdom prvého stupňa skreslené, Súd prvého stupňa podľa môjho názoru správne rozhodol, že po starostlivom posúdení odpovedí na dotazník, ktoré uviedli žalobcovia v prvostupňovom konaní a ich prepojená predajná spoločnosť SPIG, disponovala Komisia protichodnými informáciami alebo prinajmenšom informáciami, ktorých platnosť bola spochybniteľná.

36 — Pozri najmä rozsudky zo 6. apríla 2006, General Motors/Komisia, C-551/03 P, Zb. s. I-3173, bod 54; z 21. septembra 2006, JCB Service/Komisia, C-167/04 P, Zb. s. I-8935, bod 108, a zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 67.

210. Druhú výhradu možno platne zamietnuť z rovnakých dôvodov.

211. Svojou treťou výhradou, ktorá sa týka bodu 51 napadnutého rozsudku, spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že nepreloženie nákupných faktúr spoločnosti SPIG do angličtiny bolo len zámienkou pre rozhodnutie, že žalobcovia sa v prvostupňovom konaní nesnažili rozptýliť pochybnosti Komisie vo vzťahu k protichodným odpovediam. Podľa nich z týchto faktúr, priložených k vyjadreniu Rady k žalobe predloženému pred Súdom prvého stupňa, jasne vyplývalo, že spoločnosť SPIG získala rúry určené pre jadrovú energetiku od neprepojenej spoločnosti.

212. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súd prvého stupňa na podporu svojho konštatovania, podľa ktorého sa žalobcovia v prvostupňovom konaní nesnažili rozptýliť pochybnosti Komisie, predovšetkým uviedol, že žalobcovia počas vypočutia dňa 24. marca 2006 poskytli Komisii viacero dokumentov vyhotovených v ukrajinskom jazyku, ktorými mali byť faktúry týkajúce sa šiestich transakcií nesprávne uvedených v zozname predajov spoločnosti SPIG, a ďalej že hoci počas pojednávania došlo k nezhode účastníkov týkajúcej sa skutočnosti, či Komisia počas uvedeného vypočutia požiadala o preklad týchto dokumentov, treba konštatovať, že prináležalo žalobcom v prvostupňovom konaní, aby predložili dôkaz o svojich tvrdeniach, a to že spoločnosť SPIG nakúpila sporné rúrky od nezávislého dodávateľa.

213. Podotýkam pritom, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nijako nepredložili ani nepripojili dotknuté faktúry k svojmu vzájomnému odvolaniu, aby tak preukázali údajné skreslenie týchto dokumentov Súdom prvého stupňa, ale obmedzili sa na odkázanie Súdneho dvora na prílohu vyjadrenia Rady k žalobe predloženého pred Súdom prvého stupňa, ktorá obsahovala kópiu uvedených dokumentov. So zreteľom na judikatúru pripomenutú v bode 205 týchto návrhov sú podľa môjho názoru tieto okolnosti postačujúce na zamietnutie tejto výhrady.

214. V každom prípade nemožno Súdu prvého stupňa vytýkať, že skreslil tieto dôkazy, aj keď je nesporné, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nikdy presne neoznačili tie časti týchto dokumentov, ktoré zjavne dosvedčovali, že spoločnosť SPIG nakúpila sporné rúrky od inej spoločnosti ako NTRP, bez toho, aby bol predložený preklad relevantných častí uvedených dokumentov do úradného jazyka Únie. Ak, ako tvrdia spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojom vzájomnom odvolaní, mali tieto dokumenty význam, ktorý im dnes tieto spoločnosti prikladajú na účely vyňatia rúrok patriacich pod KČV EK4 z výpočtu normálnej hodnoty, prináležalo bezpochyby týmto spoločnostiam, aby umožnili inštitúciám a Súdu prvého stupňa plne overiť pravosť a obsah uvedených dokumentov.

215. Na základe všetkých týchto dôvodov sa domnievam, že piatu časť prvého dôvodu vzájomného odvolania treba zamietnuť.

216. Za týchto okolností navrhujem zamietnuť tento odvolací dôvod v celom rozsahu.

2. O druhom dôvode vzájomného odvolania založenom na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť údajne postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa pri určovaní ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie

a) Úvodné úvahy

217. Druhý dôvod vzájomného odvolania sa týka odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sa vzťahuje na „dôsledky neexistencie odpovede na dotazník zaslaný Komisiou zo strany spoločností prepojených na výrobcov [Únie]“.

218. Žalobcovia v prvostupňovom konaní pred Súdom prvého stupňa tvrdili, že keďže každý z piatich výrobcov bezšvíkových rúr a rúrok Únie vybraných do vzorky Komisie je prepojený s jednou alebo viacerými výrobnými či predajnými spoločnosťami, ktoré nepredložili osobitnú odpoveď na dotazník Komisie, nemožno týchto piatich výrobcov považovať za plne spolupracujúcich. Preto žalobcovia

v prvostupňovom konaní tvrdili, že táto nedostatočná spolupráca zo strany výrobcov Únie mala viesť inštitúcie k ukončeniu prešetrovania a že v každom prípade údajná ujma spôsobená Únii dumpingom, ktorý im bol vytýkaný, vychádzala najmä zo zjavne nesprávneho posúdenia a z porušenia ich práva na obhajobu.

219. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku preskúmal nasledujúcich päť dôvodov uvedených žalobcami v prvostupňovom konaní, a to porušenie článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia, porušenie zásady zákazu diskriminácie, porušenie článku 19 ods. 3 základného nariadenia, porušenie článku 5 ods. 4 základného nariadenia a porušenie práva na obhajobu a povinnosti odôvodnenia.

220. Súd prvého stupňa všetky tieto dôvody zamietol.

221. V druhom dôvode vzájomného odvolania spoločnosti Niko Tube a NTRP kritizujú prevažne odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúce sa preskúmania porušenia článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia (body 88 až 112 napadnutého rozsudku) a porušenie článku 19 ods. 3 základného nariadenia (body 130 až 135 napadnutého rozsudku).

222. Je pravda, že v bode 187 vzájomného odvolania spoločnosti Niko Tube a NTRP pripomínajú aj nesprávne právne posúdenie v bode 141 napadnutého rozsudku v súvislosti s preskúmaním porušenia článku 5 ods. 4 základného nariadenia. Treba však uviesť, že Súd prvého stupňa rozvinul odôvodnenie uvedené v tomto bode napadnutého rozsudku len „pre úplnosť“. V súlade s judikatúrou a s ohľadom na okolnosť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP nijako nekritizovali posúdenie Súdu prvého stupňa uvedené najmä v bode 140 napadnutého rozsudku, pritom dôvod smerovaný proti odôvodneniu poskytnutému len pre úplnosť nemôže spôsobiť zrušenie tohto rozhodnutia, a preto je neúčinný. [37]

223. Druhý dôvod vzájomného odvolania, tak ako bol vymedzený, je rozdelený do desiatich častí. Osem z týchto častí smeruje proti bodom 88 až 112 napadnutého rozsudku, teda proti posúdeniam vykonaným Súdom prvého stupňa pod názvom „porušenie článku 3 ods. 2, 3, 5, 6 a 7 základného nariadenia“. Dve z týchto častí smerujú proti preskúmaniu porušenia článku 19 ods. 3 základného nariadenia uskutočnenému v bodoch 130 až 135 napadnutého rozsudku.

224. Obe tieto skupiny častí preskúmam postupne.

b) O ôsmych častiach druhého dôvodu vzájomného odvolania založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť postihnuté posúdenie údajného porušenia článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia

i) Podstatné okolnosti predchádzajúce relevantným aspektom sporu a úvahy Súdu prvého stupňa

225. Ako vyplýva z bodu 12 sporného nariadenia, z dôvodu vysokého počtu sťažovateľov proti praktikám vytýkaným najmä spoločnostiam Niko Tube a NTRP Komisia na základe článku 17 základného nariadenia obmedzila svoje prešetrovanie na reprezentatívnu vzorku piatich výrobcov, ktorí podporili sťažnosť, usadených v štyroch členských štátoch, ktorí reprezentovali 49 % celkovej produkcie dotknutého výrobku v Únii. Sporné nariadenie tiež uvádza, že Komisia zaslala týmto výrobcom dotazník, na ktorý odpovedali, a že Komisia na mieste overila informácie získané od týchto spoločností. Sporné nariadenie obsahuje na základe článku 3 ods. 5 základného nariadenia aj preskúmanie dopadu všetkých hospodárskych faktorov, ktoré mali vplyv na stav výrobného odvetvia v Únii, ako aj preskúmanie príčinnej súvislosti medzi dovozmi, ktoré boli predmetom dumpingu, a vzniknutou ujmou, najmä prostredníctvom preskúmania účinkov ďalších vonkajších faktorov podľa

37 — Pozri najmä rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 148; uznesenia z 8. apríla 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland/Komisia, C-503/07 P, Zb. s. I-2217, bod 62, a z 10. júna 2010, Thomson Sales Europe/Komisia, C-498/09 P, bod 87.

článku 3 ods. 6 a 7 základného nariadenia. Nakoniec sa v bodoch 234 a 235 sporného nariadenia uvádza, že v súlade s pravidlom menšieho cla stanoveným v článku 9 základného nariadenia sa konečné antidumpingové clá prijaté na dovoz dotknutého výrobku stanovia vo výške najnižšieho zisteného dumpingového rozpätia a rozpätia ujmy, v prejednávanej veci teda dumpingového rozpätia.

226. Pred Súdom prvého stupňa žalobcovia v prvostupňovom konaní v podstate tvrdili, že nedostatočná spolupráca desiatich spoločností prepojených s výrobcami Únie, zahrnutých do vzorky Komisie, počas prešetrovania skreslila vyhodnotenie ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie, čo viedlo k porušeniu článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia. Tento článok totiž vyžaduje najmä, aby bolo vymedzenie ujmy založené na nesporných dôkazoch.

227. Ako som už uviedol, Súd prvého stupňa tento žalobný dôvod zamietol.

228. Súd prvého stupňa v bode 87 napadnutého rozsudku predovšetkým pripomenul, že ani Rada ani Komisia nemajú právomoc prinútiť spoločnosti, aby sa zúčastnili na prešetrovaní alebo predložili informácie, ale sú odkázané na dobrovoľnú spoluprácu spoločností, čo znamená, že odpovede dotknutých osôb na dotazník stanovený v článku 6 ods. 2 základného nariadenia sú pre priebeh antidumpingového konania nevyhnutné.

229. Súd prvého stupňa však v bode 90 napadnutého rozsudku uviedol, že napriek uvedenému článku z článku 18 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že informácie predložené inou formou než formou odpovede na dotazník alebo v rámci iného dokumentu sa nemajú ignorovať, pokiaľ sú splnené štyri podmienky vymenované v tomto ustanovení. Súd prvého stupňa z toho teda vyvodil, že neodpovedanie na dotazník zo strany spoločností prepojených s výrobcom Únie nevyhnutne neznamená, že tohto výrobcu treba považovať za nespolupracujúceho na prešetrovaní. Súd prvého stupňa v bode 92 napadnutého rozsudku uvádza, že uvedený výrobca sa preto nebude považovať za nespolupracujúceho, ak nedostatky v predkladaní údajov nebudú mať významný dosah na priebeh prešetrovania.

230. Pokiaľ ide o preskúmanie prejednávaného prípadu, Súd prvého stupňa v bodoch 93 a 94 napadnutého rozsudku predovšetkým uviedol, že jedenásť spoločností prepojených s výrobcom Únie zahrnutých do vzorky prešetrovania nepredložilo žiadnu odpoveď na dotazník a ďalej že ďalšia spoločnosť prepojená s jedným z uvedených výrobcov predložila svoju odpoveď neskoro, takže Komisia ju na účely určenia ujmy nezohľadnila.

231. Súd prvého stupňa ďalej overil, či boli v prípade každej z týchto dvanástich prepojených spoločností splnené podmienky článku 18 ods. 3 základného nariadenia, aby sa mohlo vylúčiť, že určenie ujmy a výpočet rozpätia ujmy mohli byť postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. Po skončení podrobného preskúmania údajov týkajúcich sa týchto prepojených spoločností, ku ktorému došlo v bodoch 97 až 110 napadnutého rozsudku, Súd prvého stupňa v podstate dospel k záveru, že buď u niektorých z týchto spoločností už boli údaje zahrnuté do odpovedí na dotazník predložený výrobcami Únie, ktorí sa zúčastnili na prešetrovaní, najmä z dôvodu, že išlo o obchodné spoločnosti, alebo že neodpovedanie na dotazník zo strany prepojených spoločností nemalo významný dopad na určenie ujmy, alebo že pokiaľ ide o jednu z prepojených spoločností, bolo neodpovedanie na dotazník vysvetlené skutočnosťou, že sa táto spoločnosť nepodieľala ani na predaji, ani na výrobe dotknutého výrobku.

232. Nakoniec čo sa týka výpočtu rozpätia ujmy preskúmaný v bode 111 napadnutého rozsudku, Súd prvého stupňa poznamenal, že podľa článku 9 ods. 4 základného nariadenia sa rozpätie ujmy na určenie výšky antidumpingového cla používa len vtedy, ak je dumpingové rozpätie vyššie ako rozpätie ujmy. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa po tom, čo uviedol, že výška antidumpingového cla uloženého žalobcom v prvostupňovom konaní sa zakladala na dumpingovom rozpätí, ktoré bolo na úrovni 25,7 %, a nie na rozpätí ujmy na úrovni 57 %, rozhodol, že „aj za predpokladu, že by sa rozpätie ujmy zakladalo na prevodných cenách uplatňovaných výrobcami [Únie] vo vzťahu k [prepojeným

predajným spoločnostiam pôsobiacim sa na trhu dotknutého výrobku], predaj týmto spoločnostiam predstavoval najviac 10 % všetkých predajov výrobného odvetvia [Únie]. Bolo by preto potrebné, ako uvádza Rada, aby ceny uplatňované týmito spoločnosťami boli úplne neprimerané cenám v rámci ostatných predajov zohľadňovaných v rámci výpočtu rozpätia ujmy, aby sa rozpätie ujmy dostalo na nižšiu úroveň ako dumpingové rozpätie“.

233. Súd prvého stupňa teda dospel k záveru, že Rada nevychádzala zo žiadneho zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že nepredloženie odpovede na dotazník zo strany spoločností prepojených s výrobcami Únie zahrnutými do vzorky neskreslilo ani určenie ujmy, ani výpočet rozpätia ujmy, a teda neporušila článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia.

ii) Argumentácia účastníkov konania

234. Spoločnosti Niko Tube a NTRP v prvej a druhej časti druhého dôvodu vzájomného odvolania tvrdia, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa priamo nevyjadril k žalobnému dôvodu založenému na porušení článku 3 ods. 2 základného nariadenia, ale podmienil analýzu tohto porušenia otázkou dodržania článku 18 ods. 3 základného nariadenia. Keďže určenie ujmy nebolo založené na významnej časti výrobného odvetvia Únie, nebolo založené na nesporných dôkazoch. V druhej časti spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že potreba vykonať objektívne preskúmanie podľa článku 3 ods. 2 základného nariadenia znamená jednak, že na rozdiel od toho, čo Súd prvého stupňa rozhodol v bodoch 100 a 108 napadnutého rozsudku, je výrobná spoločnosť prepojená s výrobcom zahrnutým do vzorky v zásade povinná spolupracovať na prešetrovaní a jednak, že predaje prepojeného obchodníka uvedené v bode 103 napadnutého rozsudku sa majú taktiež zohľadniť.

235. V tretej a štvrtej časti druhého dôvodu vzájomného odvolania spoločnosti Niko Tube a NTRP vytýkajú Súdu prvého stupňa, že nesprávne alebo prinajmenšom neúplne vyložil článku 18 ods. 3 základného nariadenia. Po prvé, Súd prvého stupňa s výnimkou svojho posúdenia stavu prepojenej spoločnosti vykonaného v bode 102 napadnutého rozsudku nepreskúmal, aký bol individuálny dopad nedostatočnej spolupráce na predaje a výrobu jednotlivých výrobcov. Okrem toho bolo potrebné preskúmať vplyv na celú výrobu a predaj výrobného odvetvia Únie ako celku a nie na výrobcov Únie, ktorí podali sťažnosť. Metóda použitá Súdom prvého stupňa podľa spoločností Niko Tube a NTRP neumožňuje dopracovať sa k „prijateľným a správnym zisteniam“ v zmysle vyššie uvedeného článku 18 ods. 3. Po druhé Súd prvého stupňa systematicky nepreskúmal štyri podmienky vymenované v uvedenom ustanovení.

236. V šiestej, siedmej a ôsmej časti spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa prekročil hranice súdneho preskúmania a porušil právo na obhajobu, keď súhlasil s tým, že inštitúcie predložia vysvetlenia a skutočnosti, ktoré neboli oznámené počas správneho konania. Súd prvého stupňa navyše neposkytol žalobcom v prvostupňovom konaní príležitosť predložiť pripomienky ku skutočnostiam, ktoré sa mohli vzťahovať na neskoro predložené dôkazy. Spoločnosti Niko Tube a NTRP predovšetkým uvádzajú, že skutočnosť uvedená v bode 111 napadnutého rozsudku, že predaj niektorým prepojeným spoločnostiam predstavoval najviac 10 % všetkých predajov výrobného odvetvia Únie.

237. Nakoniec v siedmej časti spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa skresli jasný význam niektorých dôkazov uvedených v bodoch 100, 102, 104, 107 a 109 napadnutého rozsudku, keď uprednostnil niektoré číselné údaje pred inými údajmi obsiahnutými v spise.

238. Rada a Komisia vo svojich odpovediach na odvolanie navrhujú zamietnuť všetky tieto časti dôvodu ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

iii) Analýza

– O prvých dvoch častiach

239. Pripomínam, že podľa článku 3 ods. 1 základného nariadenia pokiaľ nie je stanovené inak, pojem „ujma“ znamená najmä značnú ujmu spôsobenú výrobnému odvetviu Únie. Podľa odseku 2 tohto článku vymedzenie ujmy je založené na nesporných dôkazoch a zahŕňa objektívne preskúmanie jednak objemu dumpingových dovozov a vplyvu dumpingových dovozov na ceny podobných výrobkov na trhu Únie a jednak následný dopad takýchto dovozov na príslušné výrobné odvetvie Únie.

240. V prvých dvoch častiach tohto dôvodu spoločnosti Niko Tube a NTRP v podstate tvrdia po prvé, že Súd prvého stupňa správne nepreskúmal žalobný dôvod rozvinutý v prvostupňovom konaní, ktorý je založený na porušení článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia, keď podmienil uvedené porušenie dodržaním článku 18 ods. 3 uvedeného nariadenia, po druhé, že objektívne preskúmanie ujmy nemožno vykonať, ak nie je založené na významnej časti výrobného odvetvia Únie a po tretie, že spoločnosť prepojená s výrobcom Únie, ktorý podal sťažnosť, je vždy povinná spolupracovať a poskytnúť údaje.

241. Tieto dve časti navrhujem zamietnuť.

242. Predovšetkým treba pripomenúť, že žalobcovia v prvostupňovom konaní sa pred Súdom prvého stupňa dovolávali porušenia článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia z dôvodu nedostatočnej spolupráce výrobného odvetvia Únie na prešetrovaní, v dôsledku ktorej bolo objektívne určenie ujmy skreslené. Na podporu svojho tvrdenia žalobcovia v prvostupňovom konaní uviedli prípad jedenástich spoločností prepojených s výrobcami Únie zahrnutými do vzorky, ktoré podľa spoločností Niko Tube a NTRP nepredložili osobitnú odpoveď na dotazník zaslaný Komisiou alebo ju predložili neskoro.[38]

243. V dôsledku toho Súd prvého stupňa v bode 89 napadnutého rozsudku správne vymedzil žalobný dôvod založený ma porušení článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia na otázku, či, ako tvrdili žalobcovia v prvostupňovom konaní, skutočnosť, že spoločnosti prepojené s výrobcami Únie zahrnutými do vzorky nepredložili osobitnú odpoveď na dotazník, predstavuje zo strany týchto výrobcov nedostatok spolupráce, ktorým došlo k skresleniu analýzy ujmy.

244. Ďalej podľa môjho názoru bolo v tejto súvislosti z právneho hľadiska správne rozhodnúť, ako urobil Súd prvého stupňa v bodoch 90 až 92 napadnutého rozsudku, že neodpovedanie alebo neúplná odpoveď na dotazník zaslaný Komisiou podľa článku 6 základného nariadenia zo strany jednej zo spoločností prepojených s výrobcom Únie zahrnutým do vzorky prešetrovania neznamená, že tohto výrobcu treba považovať za nespolupracujúceho a preto ho z prešetrovania vylúčiť.

245. Ak sa totiž, ako v prejednávanej veci v prípade výrobného odvetvia, rozhodne o uskutočnení výberu vzorky, článok 17 ods. 4 základného nariadenia stanovuje, že ak určité alebo všetky vybrané strany *dostatočne nespolupracujú, čo môže značne ovplyvniť výsledok prešetrovania*, možno vybrať novú vzorku.

246. Neúplnosť odpovedí na dotazník zaslaný Komisiou nemôže z dôvodu, že niektoré spoločnosti prepojené s výrobcom Únie zahrnutým do vzorky odmietli osobitne odpovedať na tento dotazník, sama o sebe spôsobiť vylúčenie uvedeného výrobcu tak, že by musela byť zostavená nová vzorka.

247. Navyše článok 18 ods. 3 základného nariadenia tiež stanovuje, že „ak informácie predložené niektorou zainteresovanou stranou nie sú vo všetkých ohľadoch ideálne, napriek tomu sa nemajú ignorovať za predpokladu, že akékoľvek nedostatky nie sú takého rozsahu, aby spôsobili neprimerané ťažkosti pri dopracovaní sa k prijateľnému a správnemu zisteniu a zároveň, že sú informácie včas predložené a je možné ich overiť a že strana konala podľa svojich najlepších schopností“.

38 — Článok 6 ods. 2 základného nariadenia stanovuje, že strany, ktoré dostanú dotazníky zaslané Komisiou v rámci antidumpingového prešetrovania, majú aspoň 30 dní na to, aby ich vyplnili. Túto lehotu možno predĺžiť za podmienok stanovených týmto ustanovením.

248. Súd prvého stupňa teda v bode 92 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že výrobca Únie zahrnutý do vzorky sa nebude považovať za nespolupracujúceho, ak nedostatky v predkladaní údajov nebudú mať významný dosah na priebeh prešetrovania.

249. Prípadné rozhodnutie o vylúčení výrobcu Únie z vzorky bude teda možné prijať až po preskúmaní týchto nedostatkov.

250. Tento výklad umožňuje zachovať potrebný účinok opatrení antidumpingového prešetrovania. Tieto opatrenia by totiž boli takého účinku zbavené, ak by vždy, keď by výrobná alebo predajná spoločnosť prepojená s výrobcom Únie zahrnutým do vzorky prešetrovania odmietla samostatne odpovedať na dotazník Komisie, musel byť tento výrobca z uvedenej vzorky vylúčený, takže by musela byť zostavená nová vzorka alebo *a fortiori* pozastavené opatrenia prešetrovania, najmä z dôvodu skutočnosti správne pripomenutej v bode 87 napadnutého rozsudku, že inštitúcie nemajú právomoc donútiť dotknuté osoby, aby spolupracovali.

– O ostatných častiach v rozsahu, v akom sa týkajú prepojených spoločností uvedených v bode 111 napadnutého rozsudku

251. Spoločnosti Niko Tube a NTRP tiež v rámci tretej a štvrtej časti tohto dôvodu tvrdia, že Súd prvého stupňa nesprávne a neúplne vyložil článok 18 ods. 3 základného nariadenia.

252. Zdá sa mi, že tieto výhrady, ako aj ostatné výhrady uvedené spoločnosťami Niko Tube a NTRP v tejto prvej časti druhého dôvodu vzájomného odvolania, treba preskúmať výlučne v súvislosti s prepojenými spoločnosťami uvedenými v bode 111 napadnutého rozsudku.

253. Treba totiž pripomenúť, že Súd prvého stupňa v bode 111 napadnutého rozsudku uviedol, že výška antidumpingového cla uložená spoločnostiam Niko Tube a NTRP bola, v súlade s pravidlom nižšieho cla stanoveným v článku 9 ods. 4 základného nariadenia, stanovená na základe dumpingového rozpätia a nie na základe rozpätia ujmy[39]. V prejednávanej veci Súd prvého stupňa taktiež rozhodol, že rozdiel medzi rozpätím ujmy (57 %) a dumpingovým rozpätím (25,7 %) bol taký, že aj za predpokladu, že by sa rozpätie ujmy zakladalo na prevodných cenách uplatňovaných medzi výrobcami Únie a prepojenými spoločnosťami, ktoré vymenoval [Vallourec Mannesmann Oil & Gas Spojené kráľovstvo (ďalej len „VMOG Spojené kráľovstvo“), Productos Tubulares a spoločnosti prepojené so spoločnosťou Dalmine], tento predaj predstavoval najviac 10 % všetkých predajov výrobného odvetvia Únie, čo znamená, že predajná cena uplatňovaná týmito spoločnosťami by musela byť úplne neprimeraná vo vzťahu k predajným cenám zohľadneným pre výpočet rozpätia ujmy, aby rozpätie ujmy dosiahlo nižšiu úroveň než je úroveň dumpingového rozpätia použitého pre stanovenie antidumpingového cla uloženého spoločnostiam Niko Tube a NTRP.

254. Podľa môjho názoru by pritom ostatné výhrady smerujúce proti posúdeniam Súdu prvého stupňa týkajúcim sa určenia ujmy mohli byť účinné, len ak by bola táto analýza postihnutá nesprávnym právnym posúdením alebo sa zakladala na skreslení skutočností alebo dôkazov. Aj keby sa totiž Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávnych právnych posúdení týkajúcich sa preskúmania určenia ujmy výrobného odvetvia Únie, tieto nesprávne právne posúdenia by spôsobili zrušenie napadnutého rozsudku len v prípade, ak by aj posúdenie uvedené v bode 111 uvedeného rozsudku vykazovalo podobné vady.

255. Navrhujem teda prednostne preskúmať výhrady smerujúce proti analýze Súdu prvého stupňa uvedenej v bode 111 napadnutého rozsudku.

39 — Rozpätie ujmy predstavuje výšku ujmy spôsobenej výrobnému odvetviu Únie vyjadrenú ako percento ceny CIF (náklady, poistenie, preprava) vývozov dotknutého výrobku (znížená cena), vypočítanej spravidla na základe rozdielu medzi priemernou váženou predajnou cenou výrobcov Únie a váženou predajnou cenou vývozov do Únie, ktoré sú predmetom dumpingu. Pozri v tejto súvislosti bod 233 sporného nariadenia.

256. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP neuvádzajú žiadne nesprávne právne posúdenie, ktorým by bolo postihnuté *odôvodnenie* Súdu prvého stupňa rozvinuté v bode 111 napadnutého rozsudku.

257. Tieto spoločnosti napokon v bode 189 vzájomného odvolania len uvádzajú, že sa tvrdenie Súdu prvého stupňa, podľa ktorého predaje spoločností prepojených s výrobcami Únie, ktorí podali sťažnosť, vymenovaných v bode 111 napadnutého rozsudku, „predstavovali najviac 10 % všetkých predajov výrobného odvetvia [Únie]“, nemôže vzťahovať na dôkazy v spise a je založené na údajoch ktoré Rada a Komisia predložili Súdu prvého stupňa oneskorene.

258. So zreteľom na právomoci Súdneho dvora v rámci konania o odvolaní teda možno tieto výhrady zhrnúť v podstate tak, že vytýkajú Súdu prvého stupňa, že skresli dôkazy, prekročil hranice svojho súdneho preskúmania a porušil rešpektovanie práva na obhajobu. K tomu ešte doplním výhradu týkajúcu sa nesprávneho výkladu článku 18 ods. 3 základného nariadenia založenú na to, že Súd prvého stupňa v súvislosti s týmito spoločnosťami nepreskúmal, či boli splnené štyri podmienky tohto ustanovenia.

259. Treba preskúmať, či sú tieto výhrady dôvodné.

260. V tejto súvislosti pripomínam, že výrobnými a predajnými spoločnosťami, ktoré Súd prvého stupňa uviedol v bode 111 napadnutého rozsudku, sú spoločnosti Productos Tubulares, šesť spoločnosti prepojených so spoločnosťou Dalmine a spoločnosť VMOG Spojené kráľovstvo, ktorých stav bol preskúmaný v bodoch 99, 100, 104, 105, 108 a 109 napadnutého rozsudku.

– O výhradách týkajúcich sa spoločnosti Productos Tubulares

261. Čo sa týka prvej spoločnosti, pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení článku 18 ods. 3 základného nariadenia, z bodov 99 a 100 napadnutého rozsudku vyplýva, že Súd prvého stupňa preskúmal, či boli informácie poskytnuté v dostatočnom čase, či boli overené a či nepredloženie osobitnej odpovede na dotazník malo významný dopad na určenie ujmy, teda či prípadné nedostatky mohli ohroziť dopracovanie sa k prijateľným a správnym zisteniam. Okrem toho keď Súd prvého stupňa na jednej strane uviedol, že údaje tejto spoločnosti, ktorá nepodporila sťažnosť, nesmeli byť v zásade zohľadnené, ale na druhej strane uviedol, že údaje od tejto spoločnosti boli počas prešetrovania aj tak odovzdané, implicitne, ale nevyhnutne overil, či účastník konania konal podľa svojich najlepších schopností v zmysle článku 18 ods. 3 základného nariadenia.

262. Pokiaľ ide o skreslenie dôkazov súvisiacich so spoločnosťou Productos Tubulares, spoločnosti Niko Tube a NTRP neuvádzajú ani nepreukazujú, ktoré dôkazy mali byť počas preskúmania uskutočneného v bode 100 napadnutého rozsudku skreslené.

263. Taktiež sa nedomnievam, že by bolo možné vyhovieť výhradám smerujúcim voči Súdu prvého stupňa, podľa ktorých mal prekročiť hranice súdnej kontroly a porušiť právo na obhajobu tým, že zohľadnil oneskorene predložené údaje, ku ktorým nemali spoločnosti Niko Tube a NTRP príležitosť vyjadriť sa.

264. Predovšetkým treba pripomenúť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP v rámci odvolania nenapadli preskúmanie žalobného dôvodu založeného na porušení práva na obhajobu počas správneho konania. Ako presne vyplýva z bodov 149 až 152 napadnutého rozsudku, žalobcovia v prvostupňovom konaní mali príležitosť účinne vyjadriť svoje stanovisko najmä k platnosti vzorky, osobitne pokiaľ ide o podporu sťažnosti zo strany spoločnosti Productos Tubulares, pričom Komisia na ich pripomienky odpovedala najmä v druhom dokumente o konečnom poskytnutí informácií.

265. Ďalej treba pripomenúť, že pred Súdom prvého stupňa žalobcovia v prvostupňovom konaní vo svojom druhom žalobnom dôvode tvrdili, že Rada vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď z výrobcov Únie zahrnutých do vzorky prešetrovania nevylúčila výrobcu Tubos Reunidos z dôvodu, že spoločnosť prepojená s týmto výrobcom osobitne neodpovedala na dotazník zaslaný Komisiou. Za týchto okolností však dokážem len ťažko pochopiť, ako možno Súdu prvého stupňa vytýkať, že presne preskúmal, či sa inštitúcie správne domnievali, že neodpovedanie na dotazník zo strany spoločnosti Productos Tubulares nemalo významný dopad na určenie ujmy, najmä tým, že nariadil opatrenia na zabezpečenie priebehu konania. Keďže takéto preskúmanie sa obmedzuje na súdne preskúmanie uplatneného žalobného dôvodu, podľa môjho názoru nie je jeho cieľom ani výsledkom nahradenie úplného vyšetrenia veci v rámci správneho konania. Skutočnosť, že Súd prvého stupňa pri výkone svojho súdneho preskúmania dospel k záveru, ktorý sa spoločnostiam Niko Tube a NTRP nemusí páčiť, zaiste nemôže spadať do okruhu otázok preskúmavaných v rámci konania o odvolaní pred Súdnym dvorom.

266. Spoločnosti Niko Tube a NTRP napokon v tejto súvislosti nijako nepreukázali, že nemali účinnú možnosť uviesť svoje pripomienky k dokumentom predloženým Radou v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania nariadených Súdom prvého stupňa, z ktorých vyplývalo, že výroba a predaje spoločnosti Productos Tubulares predstavovali menej než 3 % celkovej výroby a predajov výrobného odvetvia Únie počas obdobia prešetrovania.

267. Výhrady smerujúce proti preskúmaniu stavu spoločnosti Productos Tubulares je teda potrebné zamietnuť.

– O výhradách týkajúcich šiestich spoločností prepojených so spoločnosťou Dalmine

268. Pokiaľ ide o šesť spoločností prepojených so spoločnosťou Dalmine, ktoré sú tiež uvedené v bode 111 napadnutého rozsudku, uvádzam, že spoločnosti Niko Tube a NTRP osobitne nespochybnili analýzu uvedenú v bode 105 napadnutého rozsudku, podľa ktorej „zo spisových písomností a najmä z nedôverného znenia odpovede spoločnosti Dalmine na dotazník, ktorá bola podaná včas a overená službami Komisie, vyplývalo, že [šesť prepojených predajných spoločností] je činných buď v obchodovaní, alebo v ďalšom predaji a distribúcii“, a teda že „objem predajov týchto spoločností bol zohľadnený pri analýze ujmy prostredníctvom predajov, ktoré vo vzťahu k nim uskutočnila spoločnosť Dalmine“.

269. Okrem toho je nesporné, že spoločnosti mali prístup k tejto odpovedi a mohli sa k nej vyjadriť počas správneho konania.

270. Za týchto podmienok treba výhrady vznesené na podporu častí tohto žalobného dôvodu týkajúcich sa týchto spoločností zamietnuť.

– O výhradách týkajúcich sa spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo

271. Pokiaľ ide o spoločnosť VMOG Spojené kráľovstvo, ako vyplýva z bodu 108 napadnutého rozsudku, keďže táto spoločnosť predložila svoju odpoveď na dotazník zaslaný Komisiou neskoro, v nich uvedené údaje nemohli byť použité pri určení ujmy. V bode 109 napadnutého rozsudku sa však Súd prvého stupňa domnieval, že na základe oneskorene predloženej odpovede na dotazník mohla Rada určiť, že predaje tejto spoločnosti predstavovali menej než 3 % celkového objemu predaja výrobcov Únie, ktorí podali sťažnosť. Súd prvého stupňa z toho tak vyvodil, že nezohľadnenie týchto predajov nemohlo mať rozhodujúci vplyv na určenie ujmy, a teda neodôvodňovalo, aby bol výrobca Únie, s ktorým bola spoločnosť VMOG Spojené kráľovstvo prepojená, vylúčený z vymedzenia výrobného odvetvia Únie.

272. Z bodov 108 a 109 napadnutého rozsudku predovšetkým vyplýva, že Súd prvého stupňa overil dodržanie podmienok článku 18 ods. 3 základného nariadenia. Pokiaľ ide konkrétne o poslednú podmienku, Súd prvého stupňa implicitne, ale nevyhnutne overil, či účastník konal podľa svojich najlepších schopností v zmysle článku 18 ods. 3 základného nariadenia, keď na jednej strane uviedol, že údaje spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo, ktorá sťažnosť nepodporila, v zásade nemohli byť zohľadnené, ale na druhej strane uviedol, že údaje tejto spoločnosti boli aj tak odovzdané a preskúmané počas prešetrovania, aby sa určilo, či nemohli mať vplyv na analýzu ujmy.

273. Ďalej, pokiaľ ide o skreslenie dôkazov vzťahujúcich sa na tieto spoločnosti, treba podotknúť, že spoločnosti Niko Tube a NTRP sa v bodoch 189 a 194 vzájomného odvolanie obmedzili na tvrdenie, že trhový podiel priznaný Súdom prvého stupňa spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo sa vzťahuje „na celkový objem výrobcov Únie, ktorí podali sťažnosť“ a nie, ako tvrdila Rada a Komisia, na „výrobné odvetvie Únie“.

274. Také tvrdenie je však založené na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku a významu dvoch pojmov. Z definície výrobného odvetvia Únie uvedenej v spornom nariadení, ktoré napadnutý rozsudok nemohol ignorovať, totiž vyplýva, že tento pojem sa zamieňa s pojmom „výrobcovia Únie, ktorí podali podnet“.

275. Nakoniec ma obdobné dôvody ako sú dôvody uvedené v bodoch 265 a 266 týchto návrhov vedú k vylúčeniu toho, že by Súd prvého stupňa prekročil hranice súdneho preskúmania a porušil rešpektovanie práva na obhajobu.

276. Navrhujem teda zamietnuť aj výhrady proti preskúmaniu vykonanému Súdom prvého stupňa, ktoré sa vzťahovalo na údaje týkajúce sa spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo.

277. Za týchto podmienok nie je odôvodnenie a posúdenie uvedené v bode 111 ani postihnuté nesprávnym právnym posúdením ani skreslením dôkazov. Nie je už preto potrebné skúmať časti tohto dôvody týkajúce ostatných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorých prípadná dôvodnosť by v každom prípade nemohla spôsobiť zrušenie uvedeného rozsudku.

278. Za týchto podmienok navrhujem všetky časti druhého dôvodu vzájomného odvolania založené na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť postihnuté preskúmanie údajného porušenia článku 3 ods. 2, 3 a 5 až 7 základného nariadenia, zamietnuť ako čiastočne nedôvodné a čiastočne neúčinné.

c) O dvoch častiach druhého dôvodu vzájomného odvolania založených na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými má byť postihnuté posúdenie údajného porušenia článku 19 ods. 3 základného nariadenia

i) Argumentácia účastníkov konania

279. V prvej časti týkajúcej sa nesprávnych právnych posúdení, ktorými malo byť postihnuté preskúmanie údajného porušenia článku 10 ods. 3 základného nariadenia, spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa v bodoch 132 a 135 napadnutého rozsudku porušil rešpektovanie práva na obhajobu.

280. V druhej časti tieto spoločnosti Súdu prvého stupňa vytýkajú, po prvé, že v bode 132 napadnutého rozsudku neoveril, či nedôverné zhrnutia dôverných údajov poskytnuté niektorými zo spoločností prepojených s výrobcami Únie, ktorí boli zahrnutí do vzorky, umožnili žalobcov v prvostupňovom konaní dostatočne sa počas správneho konania oboznámiť s podstatným obsahom dotknutých údajov. Po druhé tieto spoločnosti Súdu prvého stupňa vytýkajú, že neuplatnil podmienky článku 19 ods. 3 základného nariadenia, ale v bodoch 133 až 135 napadnutého rozsudku sa obmedzil na preskúmanie

toho, či neexistencia nedôverného zhrnutia dôverných údajov týkajúcich sa niektorých spoločností prepojených s výrobcami Únie zahrnutými do vzorky porušila právo žalobcov v prvostupňovom konaní na obhajobu. Po tretie nakoniec spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa nemohol dospieť k záveru, že sprístupnenie nedôverných verzií dôverných údajov týmto spoločnostiam by v žiadnom prípade nemohlo viesť k odlišnému výsledku správneho konania.

281. Rada a Komisia navrhujú tieto časti zamietnuť.

ii) Analýza

282. Predovšetkým treba pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 7 základného nariadenia dovozcovia a ďalšie dotknuté osoby vymenované v tomto ustanovení sa môžu na základe písomnej žiadosti zoznámiť so všetkými informáciami, ktoré poskytla prešetrovaná strana, s výnimkou interných dokumentov pripravených orgánmi Únie alebo jej členských štátov, a ktoré sú relevantné pre predloženie ich prípadu a nie sú dôverné v zmysle článku 19 základného nariadenia a boli použité pri prešetrovaní.

283. Podľa článku 19 ods. 1 základného nariadenia všetky informácie dôverného charakteru, prípadne informácie poskytnuté dôverne stranami pri prešetrovaní, ak je na to dobrý dôvod, považujú príslušné orgány za dôverné. Odsek 2 tohto ustanovenia stanovuje najmä, že od zainteresovaných strán, ktoré poskytujú dôverné informácie, sa vyžaduje, aby predložili súhrn týchto informácií, ktorý nemá dôverný charakter. Podľa odseku 3 toho istého článku ak sa žiadosť o dôverné zaobchádzanie považuje za neopodstatnenú, alebo ak dodávateľ informácií buď nie je ochotný sprístupniť informácie, alebo nesúhlasí s ich zverejnením vo všeobecnej alebo súhrnnej forme, možno od zohľadnenia týchto informácií upustiť, pokiaľ nemožno pomocou vhodných zdrojov uspokojivo dokázať, že predmetné informácie sú správne.

284. Pred Súdom prvého stupňa spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdili, že podľa článku 19 ods. 3 základného nariadenia inštitúcie nemohli platne zohľadniť dôverné informácie, ktoré neboli uvedené v nedôvernom zhrnutí.

285. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 130 napadnutého rozsudku rozhodol, že znenie článku 19 ods. 3 základného nariadenia upravuje len možnosť Komisie nezohľadniť dôvernú informáciu, ktorej nedôverné zhrnutie nie je k dispozícii.

286. Treba konštatovať, že spoločnosti Niko Tube a NTRP tento výklad, ktorý je podľa môjho názoru navyše správny, nekritizujú. Na všetky relevantné účely je totiž potrebné pripomenúť, že vykonávanie dôkazov v oblasti antidumpingových opatrení charakterizuje skutočnosť, že posudzované dokumenty často obsahujú obchodné tajomstvo alebo iné informácie, ktoré nemožno zverejniť, prípadne ich možno zverejniť len vo výrazne obmedzenom rozsahu. Ako potvrdzuje článok 6 ods. 7 a článok 19 základného nariadenia, dokumenty, ktoré obsahujú dôkazy, teda nesmú byť automaticky vylúčené z dôkazných prostriedkov v prípade, že určité informácie musia ostať utajené. [40]

287. Naopak, spoločnosti Niko Tube a NTRP Súdu prvého stupňa po prvé vytýkajú, že v zozname dokumentov uvedených v bode 132 napadnutého rozsudku, u ktorých Súd prvého stupňa konštatoval, že boli vypracované nedôverné zhrnutia, či im tieto zhrnutia umožnili dostatočne sa zoznámiť s podstatným obsahom dotknutého dokumentu alebo dokumentov.

40 — Pozri analogicky rozsudok z 25. januára 2007, Dalmine/Komisia, C-407/04 P, Zb. s. I-829, body 47 a 48. Pozri tiež v tejto súvislosti článok 27 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205). Okrem toho článok 41 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, s. 389) stanovuje, že právo na riadnu právu vecí verejných zahŕňa najmä „právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva“.

288. Ako však tvrdila Komisia vo svojom vyjadrení k vzájomnému odvolaniu, táto argumentácia sa nemôže vzťahovať na dôvod uvedený v prvostupňovom konaní, ktorý sa týkal len neprípustnosti uvedených dokumentov ako dôkazov z dôvodu, že tieto dokumenty obsahovali dôverné informácie, ktorých nedôverné zhrnutie nebolo vôbec vypracované. Za týchto okolností teda Súdu prvého stupňa po tom, čo konštatoval, že boli predložené nedôverné zhrnutia podľa článku 19 ods. 2 základného nariadenia, neprináležalo preskúmať obsah každého z uvedených dokumentov.

289. Po druhé spoločnosti Niko Tube a NTRP v podstate tvrdia, že Súd prvého stupňa nepreskúmal skutočnú výhradu založenú na porušení článku 19 ods. 3 základného nariadenia, ale obmedzil sa na posúdenie toho, či použitie dôverných údajov uvedených v bode 133 napadnutého rozsudku Komisiou bez toho, aby existovali ich nedôverné verzie, predstavovalo porušenie práva žalobcov v prvostupňovom konaní na obhajobu.

290. Táto argumentácia nie je presvedčivá.

291. Treba totiž pripomenúť, že článok 19 ods. 3 základného nariadenia upravuje vzťahy medzi dotknutou osobou, ktorá poskytuje dôvernú informáciu bez toho, aby bola ochotná povoliť ich sprístupnenie čo i len vo všeobecnej rovine alebo súhrnnej forme, a inštitúciou poverenou antidumpingovým prešetrovaním, ktorá môže rozhodnúť o upustení od zohľadnenia týchto informácií, pokiaľ nemožno pomocou vhodných zdrojov uspokojivo dokázať, že predmetné informácie sú správne.

292. Pokiaľ však inštitúcia poverená prešetrovaním rozhodla, že dotknutú informáciu možno použiť, čo jej totiž, ako som už uviedol, základné nariadenie umožňuje, otázkou zostáva, čo sa týka ostatných účastníkov konania zúčastňujúcich sa na prešetrovaní, či takéto použitie môže mať vplyv na ich právo na obhajobu.

293. Za týchto podmienok, aj keď je zaiste pravda, že Súd prvého stupňa formálne neprekvalifikoval dôvod uvedený žalobcami v prvostupňovom konaní založený na porušení článku 19 ods. 3 základného nariadenia, však spoločnosti Niko Tube a NTRP nemôžu Súdu prvého stupňa vytýkať, že v bodoch 133 až 135 napadnutého rozsudku preskúmal, či použitie dôverných údajov uvedených v bode 133 napadnutého rozsudku Komisiou bez toho, aby existovali ich nedôverné verzie, spôsobilo porušenie práva žalobcov v prvostupňovom konaní na obhajobu. To bolo totiž, podľa môjho názoru, podstatným predmetom preskúmania, ktoré musel Súd prvého stupňa vykonať v kontexte dôvodu predloženého v prvostupňovom konaní.

294. Po tretie spoločnosti Niko Tube a NTRP tvrdia, že Súd prvého stupňa nemohol dospieť k záveru, ako tomu bolo v bode 135 napadnutého rozsudku, že sprístupnenie žalobcom prvostupňovom konaní nedôverných verzií odpovede spoločnosti VMOG Spojené kráľovstvo na dotazník, odpovede spoločnosti Productos Tubulares na dotazník týkajúci sa výberu vzorky a elektronickej správy spoločnosti Dalmine Komisii z 24. mája 2006 týkajúcej sa spoločnosti Tenaris West Africa nemalo žiadnu šancu doviesť správne konanie k inému výsledku.

295. V tejto súvislosti treba predovšetkým pripomenúť, že Súd prvého stupňa po identifikovaní vyššie uvedených dokumentov, ktoré neboli predmetom nedôverného zhrnutia, v bode 134 napadnutého rozsudku spresnil, že v súlade s judikatúrou porušenie práva na prístup k spisu týkajúcemu sa prešetrovania môže spôsobiť celkové alebo čiastočné zrušenie sporného nariadenia len vtedy, ak by sprístupnenie dotknutých dokumentov malo šancu, hoci aj obmedzenú, doviesť správne konanie k inému výsledku za predpokladu, že by sa ich dotknutý podnik mohol v priebehu uvedeného konania dovolávať.

296. Toto posúdenie nie je postihnuté nesprávnym právnym posúdením. Toto posúdenie navyše nie je predmetom kritiky zo strany spoločností Niko Tube a NTRP.

297. Ďalej Súd prvého stupňa použitím oznámeného preskúmania na prejednávaný prípad v bode 135 napadnutého rozsudku rozhodol, že „v prejednávanej veci žalobcovia [v prvostupňovom konaní] tvrdia, že tieto dokumenty potrebovali na to, aby preukázali, že nepredloženie odpovede na dotazník zo strany VMOG Spojené kráľovstvo, [Productos Tubulares] [41] a Tenaris West Africa skreslilo analýzu ujmy. V bodoch 101, 108 a 107 vyššie sa však jednotlivo konštatovalo, že Rada nevychádzala zo žiadneho zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnievala, že nepredloženie alebo nezohľadnenie odpovedí Productos Tubulares, VMOG Spojené kráľovstvo a Tenaris West Africa na dotazník nemalo vplyv na určenie ujmy. Sprístupnenie žalobcom [v prvostupňovom konaní] nedôverných verzií odpovede VMOG Spojené kráľovstvo na dotazník, odpovede Productos Tubulares na dotazník týkajúci sa výberu vzorky a elektronickej správy Dalmine Komisii z 24. mája 2006, by preto nemalo žiadnu šancu doviesť správne konanie k inému výsledku“.

298. Proti tomuto záveru sa však spoločnosti Niko Tube a NTRP obmedzili na tvrdenie vo svojom vzájomnom odvolaní, hoci je nesporné, že sa mohli so spornými dokumentmi oboznámiť počas konania pred Súdom prvého stupňa, že je veľmi pravdepodobné, že pri včasnom oznámení relevantných informácií by bolo možné presne vypracovať tvrdenia a najmä dôkazy, ktorý by mohli zmeniť výsledok a že len v prípade, keby tieto informácie mali, mohli sa rozhodnúť, či vyjadria svoje stanovisko alebo nie.

299. Tieto úvahy všeobecnej povahy nespĺňajú požiadavku preukázania nesprávneho právneho posúdenia, ktorým malo byť postihnuté posúdenie Súdu prvého stupňa. Neobsahujú ani najmenší dôkaz o tom, že Súd prvého stupňa skreslil dôkazy tak, že bolo zjavné, že sprístupnenie sporných dokumentov žalobcom v prvostupňovom konaní počas správneho konania by mohlo viesť toto konanie k odlišnému výsledku, než k akému dospelo.

300. Po štvrté treba podľa môjho názoru zamietnuť časť, podľa ktorej mal Súd prvého stupňa v bodoch 132 a 135 napadnutého rozsudku porušiť právo spoločností Niko Tube a NTRP na obhajobu. Prvý bod totiž len uvádza dôverné dokumenty, u ktorých bola vypracovaná nedôverná verzia, a dokumenty, ktoré predmetom takej verzie neboli. Ďalej, ako som už uviedol a ako spoločnosti Niko Tube a NTRP pripustili v bodoch 194 a 209 svojho vzájomného odvolania, tieto spoločnosti mohli predložiť pripomienky k dokumentom uvedeným v bode 135 napadnutého rozsudku počas konania pred Súdom prvého stupňa.

301. Na základe všetkých týchto dôvodov navrhujem zamietnuť obidve časti druhého dôvodu vzájomného odvolania založené na nesprávnych právnych posúdeniach, ktorými malo byť postihnuté preskúmanie údajného porušenia článku 19 ods. 3 základného nariadenia.

302. Navrhujem preto zamietnuť vzájomné odvolanie v celom rozsahu.

V – O žalobe pred Súdom prvého stupňa

303. Podľa článku 51 prvého odseku druhej vety štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa sám právoplatne rozhodnúť o veci samej, ak to stav konania dovoľuje.

304. O taký prípad ide podľa môjho názoru aj v prejednávanej veci.

305. Ako navrhujem v bode 155 týchto návrhov, treba zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom prijal šiesty žalobný dôvod žalobcov v prvostupňovom konaní založený na porušení práva spoločnosti Niko Tube na obhajobu v časti, ktorá sa týkala úpravy vývoznej ceny uplatňovanej spoločnosťou SEPCO v rámci transakcií týkajúcich sa rúrok vyrobených spoločnosťou vykonanej na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

41 — Treba uviesť, že napadnutý rozsudok chybne uvádza spoločnosť Tubos Reunidos, výrobcu Únie zahrnutého do vzorky, ktorá je prepojená so spoločnosťou Productos Tubulares. Tento preklep nebol účastníkmi konania v odvolaní odhalený a nespôsobuje nijaké následky.

306. Ako som už zdôraznil, Súd prvého stupňa podľa mňa uviedol vo svojom rozsudku protirečivé odôvodnenia, keď v bode 209 napadnutého rozsudku v podstate rozhodol, že spoločnosť Niko Tube preukázala, že by mohla uplatniť tvrdenia, ktoré by mohli viesť správne konanie k odlišnému výsledku, než k akému dospelo, zatiaľ čo predtým v bode 188 uvedeného rozsudku Súd prvého stupňa stanovil, že Rada vykonala spornú úpravu vo vzťahu k spoločnosti Niko Tube s prihliadnutím na uvedené tvrdenia bez toho, aby vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia.

307. V tejto súvislosti stačí konštatovať, že spoločnosti Niko Tube sa nepodarilo preukázať, že ak by boli tvrdenia predložené v prvostupňovom konaní oznámené v rámci správneho konania, mohli by viesť inštitúcie k tomu, aby nevykonala úpravu uskutočnenú na základe článku 2 ods. 10 písm. i) základného nariadenia.

308. Za týchto podmienok treba podľa môjho názoru zamietnuť šiesty odvolací dôvod v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Niko Tube.

309. So zreteľom na všetky predchádzajúce úvahy preto navrhujem zamietnuť žalobu v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Niko Tube.

VI – O trovách

310. Podľa článku 122 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

311. Podľa článku 69 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku, ktorý sa na konanie o dovolaní použije na základe článku 118 tohto rokovacieho poriadku, Súdny dvor zaviaže účastníka konania, ktorý nemal vo veci úspech, nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 69 ods. 3 tohto rokovacieho poriadku však môže Súdny dvor rozdeliť náhradu trov konania medzi účastníkov konania alebo rozhodnúť, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania nemali úspech aspoň v jednej časti predmetu konania alebo vo viacerých častiach predmetu konania, alebo z výnimočných dôvodov.

312. So zreteľom na mnou rozvinutú analýzu sa domnievam, že pokiaľ ide o odvolanie Rady (C-191/09), ktoré treba čiastočne prijať v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Niko Tube, ale vo zvyšku ho treba zamietnuť, by spravodlivé posúdenie okolností prejednávanej veci mohlo viesť k rozdeleniu nákladov v dvoch stupňoch konania nasledujúcim spôsobom, a to zaviazať spoločnosť Niko Tube na náhradu tretiny trov konania Rady, ktoré jej vznikli v konaniach na oboch stupňoch, pričom Rada nahradí štvrtinu trov konania spoločnosti NTRP.

313. Keďže vo veci C-200/09 nemala Komisia vo svojich dôvodoch úspech, ale spoločnosti Niko Tube a NTRP vo svojom vzájomnom odvolaní taktiež neuspeli, navrhujem, aby každý z účastníkov konania znášal svoje vlastné trovy konania. Keďže sa Komisia zúčastnila konania pred Súdom prvého stupňa ako vedľajší účastník konania, bude tiež znášať svoje vlastné trovy konania, ktoré jej vznikli v prvostupňovom konaní.

VII – Návrh

314. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby rozhodol a vyhlásil toto:

1. Rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 10. marca 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP/Rada (T-249/06) sa zrušuje v rozsahu, v akom, pokiaľ ide o spoločnosť Interpipe Niko Tube, zrušil článok 1 nariadenia Rady (ES) č. 954/2006 z 27. júna 2006, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo

ocele s pôvodom v Chorvátsku, Rumunsku, Rusku a na Ukrajine, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (ES) č. 2320/97 a (ES) č. 348/2000, ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania a preskúmania uplynutia platnosti antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku, a ktorým sa ukončujú predbežné preskúmania antidumpingového cla na dovoz určitých bezšvíkových rúr a rúrok zo železa alebo nelegovanej ocele s pôvodom, okrem iného, v Rusku a Rumunsku a v Chorvátsku a na Ukrajine.

2. Žaloba sa zamieta v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Interpipe Niko Tube.

3. Hlavné odvolanie Rady Európskej únie sa v zostávajúcej časti zamieta.

4. Hlavné odvolanie Európskej komisie sa zamieta.

5. Vzájomné odvolanie spoločností Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP sa zamieta.

6. Rada Európskej únie znáša dve tretiny vlastných trov konania a je povinná nahradiť štvrtinu trov konania, ktoré vznikli spoločnosti Interpipe NTRP v konaniach na oboch stupňoch.

7. Spoločnosť Interpipe Niko Tube je povinná nahradiť tretinu trov konania Rady Európskej únie a znáša vlastné trovy konania, ktoré jej vznikli v konaniach na oboch stupňoch.

8. Európska komisia znáša vlastné trovy konania, ktoré jej vznikli v konaniach na oboch stupňoch.